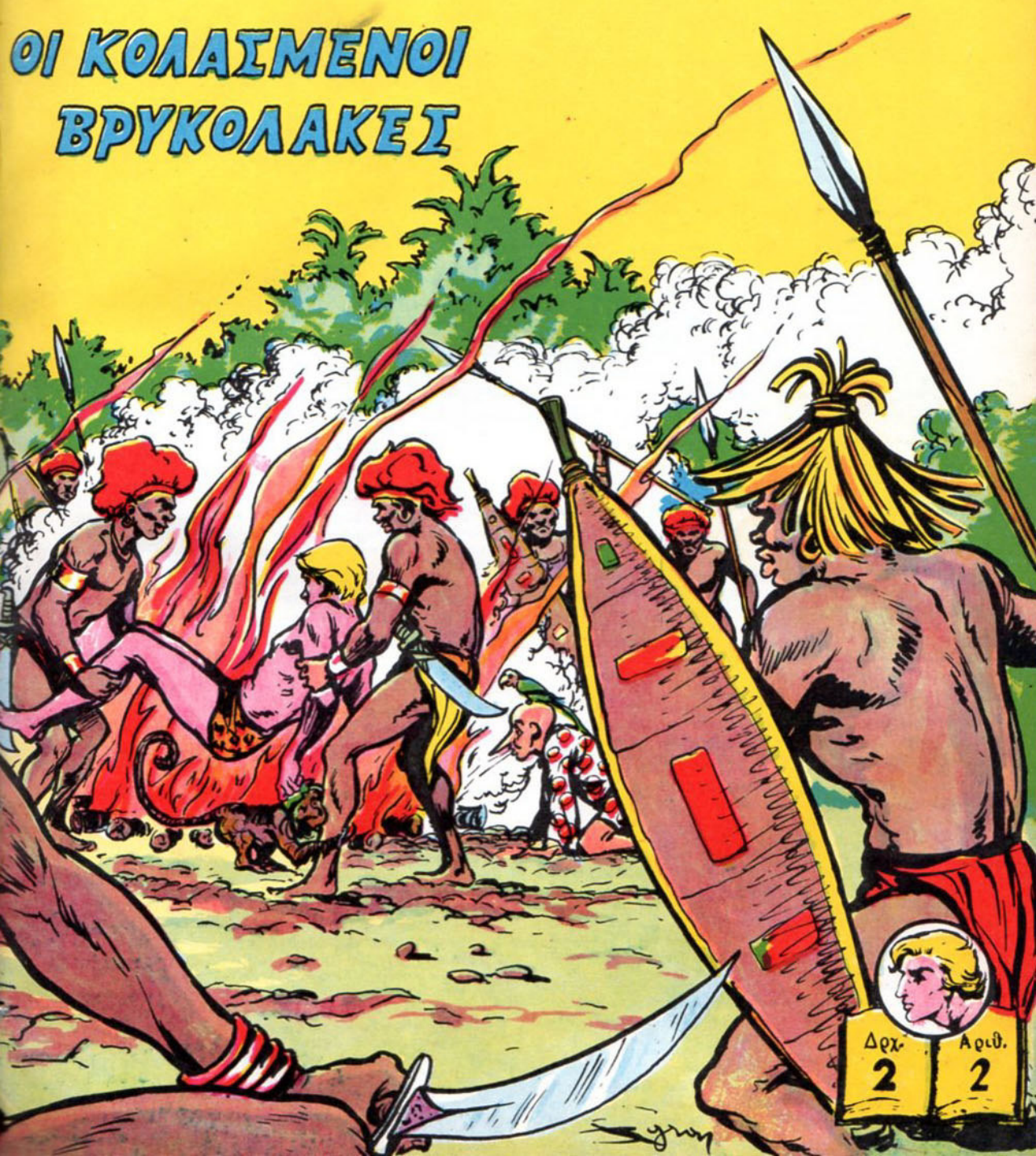

ΖΟΥΓΚΛΑ

ΟΙ ΓΝΗΣΙΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ

ΤΑΡΖΑΝ

ΟΙ ΚΟΛΑΣΜΕΝΟΙ
ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ

Δελ. 2 Αριθ. 2

Το Σπίτι ΠΟΥ ΧΑΝΕΤΑΙ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ & ΔΡΑΣΕΩΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ

«Όλοι τους στάθηκαν με περιέργεια καθώς ο Ρόμπ ξεκλείδωνε την μπροστινή πόρτα του εργαστηρίου. Το δωμάτιο ήταν μεγάλο και με διαφορετικές αναλογίες. Ένα μεγάλο τζάκι από λευκό μάρμασο βρισκόταν στη μέση ενός τοίχου. Προς τα δεξιά, προς τις λιμνούλες, υπήρχαν δυο παράθυρα με χρυσαφιά παραπετάσματα. Ανάμεσα στο τζάκι και τα παράθυρα βρισκόταν το πιό άλλοκτο έπιπλο, που είχε ποτέ δη ο Τζόκ. Μέσα στον τοίχο υπήρχε ένα κοίλωμα, όπου έστεκε ένας μεγάλης καθρέφτης. Δεξιά κι' αριστερά στον κοζρέφτη βρισκόταν δυο μεγάλα γυάλινα δοχεία που κρέμονταν από ένα σκοτεινό πολυποικίλο θόλο, από δυο στήλες, που έμοιαζαν με πλεγμένο σκοινί. Προς τα αριστερά υπήρχαν κι' άλλα δυο παράθυρα. Ένα γραφείο με μια σκοτισμένη γραφομηχανή ήταν τοποθετημένο ανάμεσα τους. Ο ήλιος μπαινόντας από τις σχισμές των παραθύρων έκανε κάτι κρύσταλλα, που βρισκόταν στο γραφείο για να συγκρατούν τα χαρτιά, να διάζουν άνταύγειες με όλα τα χρώματα του ουράνιου τόξου. Στο κέντρο άπλωνόταν ένα τεράστιο ντιβάνι.

Ο Μάξ πατώντας στην άκρη των ποδιών του πάνω στο παχύ χαλί που σκέπαζε το πάτωμα, πλησίασε στο γραφείο και έρριξε μια ματιά στη γραφομηχανή. Έπειτα πήρε στα χέρια του ένα μικρό κουτί και, ανοίγοντάς το, κοιτάζει το περιεχόμενό του.

— Δεν άγγιζω ποτέ τα πράγματα, όταν έρχομαι εδώ, είπε κάπως απότομα ο Ρόμπ.

Ο Μάξ άφησε πάλι κάτω το κουτί με κρότο. Πίσω από το γραφείο υπήρχαν άλλα τρία δωμάτια: μια μικρή γαλαρία, που χρσίμεινε και για κουζίνα, μια κρεβατοκάμαρα κι' ένα λουτρό. Ο Τζόκ είδε το Μάξ να σηκώνει μια μικρή κόκκινη οδοντοβουρτσα και να την κοιτάζει προσεκτικά. Ο Ρόμπ άνοιξε την κρεβατοκάμαρα και ο Μάξ έδειξε μεγάλο ενδιαφέρον για ένα κοστούμι, που κρεμόταν εκεί και έζήτησε κάνοντας το γύρο του δωματίου κάθε τι, που βρισκόταν εκεί μέσα.

— Ο κ. Ρίτσαρντς, που λείπει τώρα στο εξωτερικό, είπε ο Ρόμπ, ήθελε να μείνουν όλα, όπως τάφηνε, σ'α να επρόκειτο να γυρίσει την άλλη μέρα. Του άρεσε, πολύ αυτό.

— Ήταν ψηλός; ρώτησε ο Μπόμπ.

— Όχι, είπε ο Ρόμπ. «Ε! Πρόσεξε! Πρόσεξε!»

Ο Μάξ είχε ανοίξει την πόρτα της κουζίνας και λίγο έλειψε να πέσει στα νερά της λιμνούλας που βρισκόταν ακριβώς από κάτω της, γλείφοντας το κατάφλι. Ο Στάν έγινε κατάχλωμος. Το νερό ήταν σκουρόχρωμο και φαινόνταν βρώμικο.

— Ήραιοι τρόπος, που πετά κανείς τα σκουπίδια του και... ό,τι άλλο δεν του χρειάζεται, είπε ο Μάξ. Πολύ παράξενος αυτός ο κ. Ρίτσαρντς!

Ο Τζόκ στενοχωρήθηκε με την παρατήρηση του Μάξ, αν και δεν είπε τίποτα. Και χάρηκε, ένα λεπτό αργότερα, που ο Ρόμπ δεν είδε τον Μάξ να παίρνει από κάπου ένα μικρό μετάλλιο νόμισμα. Η άμηνχάνια του Τζόκ έφτασε στο κα-

τακουφο, όταν είδε τον Μάξ να τσεπώνει το νόμισμα!

— Νομίζω, είπε ο Ρόμπ, πώς η αποστολή μας τελείωσε. Ο Μπόμπ θα εύχρηστη. «Όλα είναι εν τάξει. Κανείς δεν έχει μπει εδώ μέσα.

Και τότε ο Μάξ έρριξε τη δόμβα του: — Τί εννοείτε μ' αυτό; Δεν έχει μπει κανείς εδώ μέσα; Μα κάποιος βρίσκεται εδώ μέσα τώρα! Κάποιος κατοικεί εδώ μέσα τώρα!

Τόν κοίταξαν όλοι έκπληκτοι. — Τί σημαίνει αυτό; ρώτησε ο Ρόμπ. Ο Μάξ πήρε το σοβαρό ύφος του.

— Ένας άντρας, είπε, μείνει εδώ μ' ένα κινεζό υπηρέτη. Είναι ψηλός και έχει πληγώσει το δείχτη του δεξιού του χεριού. Είναι ξανθός και πατάει πιό ελαφρά το δεξί του πόδι απ' το αριστερό, ίσως επειδή κουτσάινει λίγο από κανένα παλιό τραύμα. Είναι Βρεταννός και πάντως δεν είναι ο συνταγματάρχης Ούνιακ. Μπορώ να τ' αποδείξω όλ' αυτά.

— Θα χρειαστή να μ'ας τ' αποδείξεις όλ' αυτά Μάξ. Μα, πρώτ' απ' όλα, ας φεύγουμε. Η πολίρρεια ανεβαίνει και υπάρχει φόδος να ξεπεράσει από στιγμή σε στιγμή το φράγμα. Έμπρος όλοι!

Γύρισε και άρχισε να τρέχει κι' όλοι τον ακολουθήσαν. Πέρασαν το φράγμα και ανέβηκαν στα πεδληλάτα τους, μα αναγκάστηκαν να ξεκαθαλλίσουν και να συνεχίσουν το δρόμο με τα πόδια, γιατί τα πεσμένα φύλλα έκαναν το δρόμο προς την «Πόλη των Φαντασμάτων» επικίνδυνα γλιστερό.

Ξαφνικά, ο Μάξ σήκωσε ψηλά το κεφάλι του, διαστελλόντας τα ρουθούνια. Ο Τζόκ κατάλαβε πώς επί τέλους ο Μάξ είχε αντίληψη τα παράδοξα άρωμα ήλιοτροπιού, γαρβένιας κι' άλλων λευλουδιών, που πλανιόταν στην ατμόσφαιρα, αν και ήταν Νοέμβριος.

— Τι είναι αυτό; ρώτησε ο Μάξ παραξενεμένος. Από πού προέρχεται αυτό το άρωμα;

— Ο Μπόμπ θα σου είναι εύγνώμων, αν ανακαλύψει την αιτία, είπε ο Ρόμπ. Το μέρος έχει βγάλει τ' όνομα πώς είναι στοιχειωμένο και δεν του άρεσει του Μπόμπ αυτό.

— Δόστε μου καιρό, είπε κάπως εγωιστικά ο Μάξ. Κάθε τι που συμβαίνει έχει την αιτία του. Ένα λεπτό αργότερα έμπαιναν στους πλακοστρωμένους δρόμους της «Πόλης των Φαντασμάτων». Οι τέσσερις φίλοι στάθηκαν εκεί για λίγο, για να ρίξουν μια ματιά στο άκατοίκτη χωριό.

Για τον Τζόκ υπήρχε πάντα κάτι στην ατμόσφαιρα της «Πόλης των Φαντασμάτων», που του προκαλούσε δέος.

Οι πλακοστρωτοι δρόμοι με ρίζες, που έβγαζαν μέσα από τις χαραμάδες, τα μιστελειωμένα σπίτια, που άλλα τους είχαν μόνο τα θεμέλια κι' άλλα ήσαν σχεδόν έτοιμα να κατοικηθούν, το ξενοδοχείο ψηλό και γωοίς στέγη, ή έφημιά, που πλανιόταν επάνω σ' ολόκληρο το χωριό...

— Τριάντα όχτω, τριάντα έννια, σαράντα!, μέτρησε ο Στάν.

— Τί σαράντα; ρώτησε ο Μάξ. — Σαράντα σπίτια, ακριβώς σαράντα, είπε ο Στάν.

— Τί άκουσε ο Μπόμπ για την «Πόλη των Φαντασμάτων»; ρώτησε ο Μάξ, που τον έκανε να ανησυχήσει για το «Σπίτι των Βυδρόλακκων».

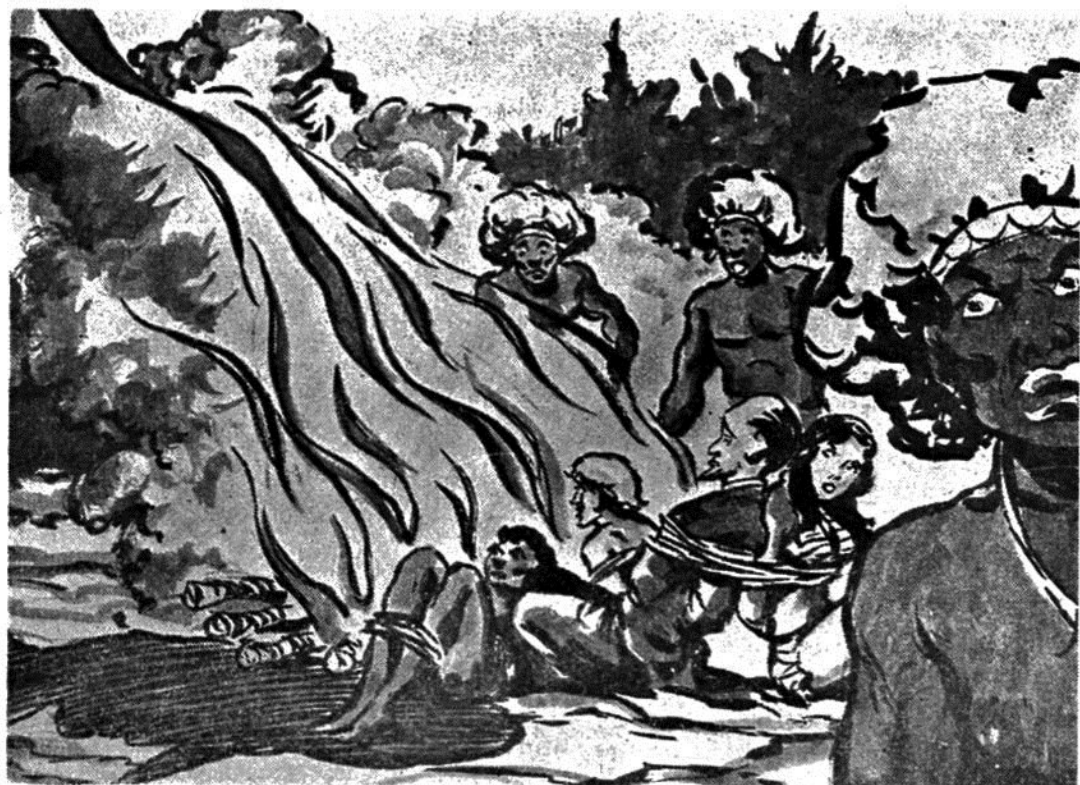
— Μία φήμη, απάντησε ο Ρόμπ, πώς κάποιος άνθρωπος μένουν εδώ.

— Τί είδος άνθρωποι; Τους είδε κανείς; ρώτησε ο Μάξ, κοιτώντας τον διαπεραστικά.

— Να σου πω, είπε ο Ρόμπ συλλογισμένος. Οι περισσότερες από τις φήμες αυτές είναι άββαιες. Πέρυσι, είδαν — λένε — ανθρώπους που γλιστρύσαν σαν σκιές μέσα στη νύχτα που χάνονταν, μόλις έβγαίνει ο ήλιος. Φέτος, δεν είδε κανείς ανθρώπους, είδαν όμως συχνά ένα σκοινί με κρεασμένα ρούχα.

— Ένα σκοινί με ρούχα! Ξανάπε άργα ο Μάξ. Δεν μπορεί να υπάρχει σκοινί με ρούχα χωρίς κάποιος νάχη πλύνει πρώτα τα ρούχα και

ΟΙ ΚΟΛΑΣΜΕΝΟΙ ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ

Τό προϊστορικό... τζιτζίκι!

Η ΟΜΟΡΦΗ μελαφή Ζάμπα, ή «βασιλίσα τής καλωσύνης», όπως τή λένε στη Ζούγκλα, βρίσκεται πάλι σε δράσι: Γονατισμένη πλάι στον γιγαντώσιμο μαύρο Μπαχούρ, που έχει κτυπήσει ο Ρούγκο, ο κακός αδελφός της, περιποιείται τήν πληγή του.

Μά νά: Ξαφνικά κι απότομα ο άναίσθητος έφτάψυχος άράπης συνέρχεται. Πετιέται όρθος και άγριεμένος! Άρπάζει στα τριχωτά μπράτσα του τήν κατάπληκτη Ζάμπα. Και, ούρλιάζοντας θριαμβευτικά, άρχίζει νά τρέχη. Πάινει κατεύθυναι πρός τή θαθείά χαράδρα όπου βρίσκεται ή φρικτή σπηλιά του.

Ή όμορφη κοπέλλα ξεφωνίζει με άπόγνωσι:

— Βοήθειααααα! Βοήθειααααα! (*)

Ό Κακαράκ — που ήταν κάποτε παλλάτος και ακροβάτης σε άμερικάνικο τσίρκο — έχει κοκκαλώσει βλέποντας τόν κτηνάνθρωπο Μπαρούχ ν' άπάγη τήν «άγαπημένην» του Ζάμπα!

Μά γρήγορα — όπως πάντα — συνέρχεται. Και τό... «χαζοδιαβολεμένο» μυαλό του καταστρώνει άμέσως τό σχέδιο τής σωτηρίας της: Με τ' άριστερό χέρι άρπάζει άπό κάτω μία θαρειά πέτρα. Και με τό δεξι και τ' ά δύο του πόδια — άφάνταστα δυνατός και σβέλτος καθώς είναι — σκαρφώνει γρήγορα στόν χοντρό κορμό του πιο κοντινού αιωνόβιου δέντρου. Χάνεται σάν πιθηκος στα ψηλά κλαδιά του.

Ό Κουσκούς, ο τετραπέρατος, πολύχρωμος κι' άχώριστος παπαγάλος του, παραξενεύεται:

— Που πάμε, Κακαράκ; Που πάμε, Κακαράκ; ρωτάει με στριγγή φωνή τόν κύριό του.

Ό «Παλλάτος τής Ζούγκλας» δέν έχει όρεξι για κουβέντες. Τόν άποπαίρνει αυστρά:

— Σκασμός! Θα σε σφάζω και θα... κλαίς!

Ό Κακαράκ άρπάζεται τώρα με τό ένα χέρι πάλι, άπό κάποιο γερό κρεμασμένο χορτόσχοινο. Άφήνεται στο κενό. Και διαγράφοντας μία τεράστια καμπύλη στόν άέ-

(*) Διάβασε τό προηγούμενο πρώτο τεύχος τής «ΖΟΥΓΚΛΑΣ — ΤΑΡΖΑΝ» που έχει τόν τίτλο: «ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΔΑΙΜΟΝΑ».

ρα, φθάνει κι' ἀρπάζεται ἀπὸ τὰ κλαδιά ἄλλου δέντρου. Πρὸς τὴν κατεύθυνσι τοῦ Μπαχούρ, πού τρέχει κρατώντας στὴν ἀγκαλιά του τὴ Ζάμπα.

Ἄπὸ ἐκεῖ κρεμίζεται σὲ ἄλλο χορτόσχοινο. Ὑστερα σὲ ἄλλο, σὲ ἄλλο, σὲ ἄλλο. Ὅπου πλησιάζει τὸν γιγαντιαῖο ἀράπη...

Ὁ φτερωτὸς σύντροφός του, γατζωμένος μὲ τὰ νύχια τῶν ποδαριῶν στοὺς ὤμους του, στριγγλίζει τώρα ἀνήσυχος:

— Πιὸ σιγά, Κακαράκ! Ζαλισηκαασα!

Ὁ ἀστείος μυταρᾶς τὸν ἀποπαίρνει πάλι:

— Καὶ τί φοβᾶσαι, βρὲ Κουσοκούς: Μὴν πέσης καὶ σπάσης τίς... φτεροῦγες σου;

Καὶ προσθέτει καθὼς ἔχει φθάσει πιὰ ἀκριβῶς πάνω ἀπ' τὸν μαῦρο κτηνάνθρωπο:

— Κάτσε τώρα νὰ σπάσης πλάκα!

Ἄμέσως — σπριγμένος σ' ἓνα κλαδί — ζυγίζει προσεκτικὰ τὴ βαρεῖα πέτρα του. Κι' ἐκεῖνη πέφτει σὰν ἀερόλιθος στὸ κεφάλι τοῦ ἀνύποπτου Μπαχούρ!

Ὁ γιγάντιος ἀράπης ξαφνιάζεται. Σπκῶνει ἀσυναίσθητα τὰ χέρια πρὸς τὸ κεφάλι του, παρατώντας ζαλισμένους καθὼς εἶναι, τὴν κοπέλλα πού κρατᾶει. Ἡ Ζάμπα βροντοκτυπιέται κάτω.

Τὴν ἴδια στιγμή ὁ τρομερὸς Κακαράκ τοῦ δίνει τὴ χαριστικὴ βολή. Πισασμένος καὶ μὲ τὰ δυὸ χέρια τώρα ἀπὸ ἓνα χορτόσχοινο, ξαναφάνεται στὸ κενό. Διαγράφει ἡμικύκλιο. Καὶ φθάνοντας, μὲ ἀφάνταστη ὀρμή, μπροστὰ στὸν Μπαχούρ, κανονίζει νὰ κτυπήσουν τεντωμένα τὰ πόδια του στὴν κοιλία του.

Ὁ κτηνάνθρωπος ἀνατρέπεται βγάζοντας ἄγριο πονεμένο βογγητό. Γιά λίγες στιγμὲς εἶναι ἀνίκανος νὰ σηκωθῆ. Νὰ ξανασταθῆ στὰ πόδια του.

Ὁ διαβολεμένος Κακαράκ ἐκμεταλλεύεται τὰ λιγοστὰ αὐτὰ δευτερόλεπτα τῆς ἀδυναμίας τοῦ γιγαντανθρώπου. Στὰ γερά καὶ δυνατὰ μπράτσα του ἀρπάζει ἀμέσως τὴ Ζάμπα. Τὴν τακτοποιεῖ στὴν ἀριστερὴ του μασχάλη. Καὶ μὲ τὸ δεξιὸ πάλι χέρι καὶ τὰ πόδια του ξανασκαρφαλώνει στὸ κρεμασμένο χορτόσχοινο. Τὴν ἀνεβάζει σὰν ἀσανσέρ στὰ ψηλὰ κλαδιά.

Ὁ Μπαχούρ πού τὸν παρακολουθεῖ ἀπὸ κάτω ἀνίκανος ν' ἀντιδράσῃ, οὐρλιάζει μὲ λύσσα καὶ μανία:

— Ὁ Μπαχούρ σκίση μὲ νύχια καὶ δόντια τὸν Κακαράκ!...

Τὸ μικροκαμωμένο, μὰ γεροδεμένο φαλακρὸ παιδί μὲ τὴ σουβλερὴ μύτη, τοῦ ἀποκρίνεται ἀπὸ πάνω τραγουδιστὰ:

«Αὐτὲς σου τίς παληκαριές,

Ἄραπαρε, ν' ἀφήσης,

κι' ἄμα μὲ πιάσης μάτια μου,

νὰ μοῦ... πλεγροφήσης!»

Μὰ νά: Προτοῦ καλὰ - καλὰ, ὁ Κακαράκ, τελειώσῃ τὸ αὐτοσχέδιο τραγουδάκι

του, ἓνας παράξενος θόρυβος ἀκούγεται. Σὰν κράξιμο τεράστιου ὄρνιου πού φτερουγίζει στὸν οὐρανὸ τῆς Ζούγκλας...

Ὁ Κουσοκούς, ὁ παπαγάλος, φαίνεται τρομοκρατημένος:

— Τί κάνει ἔτσι; Τί κάνει ἔτσι; ρωτᾶει.

— Κανένα προϊστορικὸ... τζιτζικὶ θᾶναι!, μурμουρίζει ὁ Κακαράκ.

Ἄμέσως, μαζὶ μὲ τὴ Ζάμπα, προχωρώντας ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί κι' ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο, ξεμακραίνουν ἀπὸ τὸ σημεῖο πού οὐρλιάζει, ἀνήμερος νὰ τοὺς ἐπιτεθῆ, ὁ μανιασμένος Μπαχούρ...

Τέλος κατεβαίνουν κάτω. Χωρίζουν διασπικὸι κι' ἀνήσυχοι. Ἡ Ζάμπα φεύγει τρέχοντας γιὰ τὴ μικρὴ λίμνη πού βρίσκεται ἢ καλύβη τῆς, ἐνῶ ὁ Κακαράκ: γιὰ τὸ γιγάντιο δέντρο πού στὰ ψηλὰ κλαδιά του ἔχει στήσει τὸ ξυλένιο καλυβάκι του.

Στὸ μεταξὺ ὁ οὐρανὸς τῆς Ζούγκλας ἔχει ἀρχίσει νὰ σκοτεινιάζῃ. Μαῦρα καὶ χαμπλά σύννεφα σιγὰ - σιγὰ τὸν σκεπάζουν. Δυνατὴ μυρωδιὰ βροχῆς ἀρωματίζει τὴν ἀτμόσφαιρα. Φευγαλέες ἀστραπὲς παίζουν «κρυφτὸ» πίσω ἀπὸ τὰ μακρυνὰ μαῦρα σύννεφα...

Ὁ τετραπέρατος παπαγάλος γνωματεύει:

— Θὰ βρέξῃ! Θὰ βρέξῃ νερό!

Ὁ σουβλερομύτης τὸν διορθώνει:

— «Νερό» δὲν λὲς τίποτα. Καρεκλοπόδαθα θὰ ρίξῃ!

Ὁ λόφος πού περπατᾶει!

«Βρρρ...βρρρρ...»

Ὁ Μίμ, τὸ τετραπέρατο κι' ἀχώριστο μικροσκοπικὸ πιθηκάκι τοῦ Ταρζάν, γαργαλάει τὰ ρουθούνια του. Ὁ βαθεῖα κοιμισμένος ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ἀνασπκῶνεται ξαφνιασμένος:

— Ἐσὺ, Μίμ; Τί διάβολο ἐπαθες καὶ μὲ ζυπνάς;

Τὸ πιθηκάκι τοῦ δείχνει τὸ αὐτί του. Σὰ νὰ τοῦ λέπ: «Μὰ δὲν ἀκοῦς, λοιπόν;»

Πραγματικὰ: Ὁ Ταρζάν ἀντιλαμβάνεται τώρα μιὰ παράξενη δοθ:

— Ββββββ... ββββββ...

Ταυτόχρονα, σὲ κάποιον μακρυνὸ σημεῖο τοῦ οὐρανοῦ, πολὺ πιὸ ψηλὰ ἀπὸ τίς θεόρατες κορφές τῶν γιγάντιων δέντρων, διακρίνεται ἓνα μικρὸ φῶς. Κάτι σὰν κόκκινο ἀστέρη πού κινεῖται. Πού χαμπλώνει ἀργά...

— Πᾶμε, Μίμ!, λέει στὸ χαριτωμένο μαῖμουδάκι του.

Καὶ ξεκινᾶει ἀπότομα. Προχωρεῖ, σχε-

δόν τρέχοντας, πρὸς τὴν κατεύθυνσι πού ἀκούγεται ἡ βοή. Πρὸς τὰ ἐκεῖ πού φαίνεται νὰ χαμπλώνη τὸ μυστηριώδες κόκκινο φῶς!

Ὁ Μίμ τὸν ἀκολουθεῖ χοροπηδώντας καὶ στριγγλίζοντας χαρούμενος...

Ὅμως, ἄς τρέξουμε ἐμεῖς, μὲ τὴ φαντασία μας, πιὸ μπροστὰ ἀπὸ τὸν ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Καὶ νά: σὲ μιὰ στιγμή μονάχα, διασίζουμε τὴ μεγάλη ἀπόστασι. Φθάνουμε σὲ τοῦτο τὸ μικρὸ ξέφωτο. Κυττάτε: Πάνω ἀπ' αὐτὸ καὶ λίγα μέτρα πιὸ ψηλὰ ἀπὸ τὶς θεόρατε κορφές τῶν γιγάντων δέντρων ἔχει σταθῆ ἀκίνητο στὸν ἀέρα ἓνα φωτισμένο ἐλικόπτερο. Ἡ μεγάλη ἔλικα πού βρισκεται πάνω ἀπὸ τὴ ράχι του περιστρέφεται μὲ ἰλιγγιώδη ταχύτητα. Κάνει δαιμονισμένο θόρυβο.

Ξαφνικά, ἀπὸ τὴν κοιλιά τοῦ τεράστιου αὐτοῦ μηχανικοῦ ὄρνιου ξεδιπλώνεται καὶ πέφτει μιὰ μεγάλη σχοινένια σκάλα. Μέχρι πού ἡ ἄκρη τῆς φθάνει κί' ἀγγίζει τὸ κῶμα...

Ἐνας νέος ἄνδρας κατεβαίνει σβέλτος ἀπὸ τὴν κρεμασμένη σκάλα. Στὰ χέρια του κρατᾷ μιὰ μεγάλη μαύρη βαλίτσα.

Ἀμέσως πίσω του τὸν ἀκολουθεῖ ἓνας μεσόκοπος ἄνθρωπος μὲ σεβάσμα γενειάδα. Μὲ μαύρη μακρὰ ρεντιγκότα. Φθάνει κί' αὐτὸς κάτω στὸ ξέφωτο:

— Εὐχαριστῶ, Ἔβερ, λέει στὸ νέο πού τοῦ κατέβασε τὴ βαλίτσα. Δὲν σὲ χρειάζομαι τίποτ' ἄλλο. Μπορεῖς νὰ ξανανέβης στὸ ἐλικόπτερο. Νὰ ξαναγυρίσετε μὲ τὸν πιλότο στὴ θαλαμηγὸ μου στὸ Μεγάλο Λιμάνι... Ὅταν ἀποφασίσω νὰ φύγω ἀπὸ τὴ Ζούγκλα, ἔχω στὴ βαλίτσα μου τὴ μικρὴ συσκευή τοῦ ἀσυρμάτου τηλεφώνου: θὰ σὰς εἰδοποιήσω νὰ ῥηθῆ νὰ μὲ πάρετε...

Ὁ νέος ἄνδρας δὲν φαίνεται πρόθυμος νὰ σκαρφαλώσῃ πάλι στὸ ἐλικόπτερο:

— Μά, κύριε καθηγητά...

Ὁ ἠλικιωμένος ἀγνωστος τὸν διακόπτει:
— Πάλι τὰ ἴδια θὰ μοῦ πῆς, Ἔβερ; Στὸ εἶπα τόσες φορές: Στὰ πειράματα πού ἤρθα νὰ κάνω δὲν θέλω οὔτε βοήθῃ, οὔτε σωματοφύλακα. Θὰ μείνω μόνος μου ἐδῶ. Καταλαβαίνεις;

— Μά ἡ ζούγκλα ἔχει πολλοὺς καὶ μεγάλους κινδύνους, Μαίτρ.

Ὁ «Καθηγητής» γελάει:

— Καὶ ὁ πιὸ μεγάλος τῆς κίνδυνος εἶμαι ... ἐγώ! Χά, χά, χά!...

— Θὰ μείνῃ ἐδῶ χωρὶς τροφίμα;

— Δὲν βαρεῖσαι: ἓνα λαγὸ νὰ σκοτώσω καὶ νὰ τὸν παστώσω, θάχω νὰ τρῶ κρέας ... πέντε χρόνια!

— Μά δὲν ἔχετε, καθηγητά, οὔτε καν ἓνα ἀντίσκηνο!

— Ὑπάρχουν κελῶνες. Μὲ μιὰ ἀπὸ αὐτὲς μπορῶ νὰ φτιάξω ὄχι ἀντίσκηνο, μὰ ὀλόκληρο ὑπόστεγο!... Καὶ τώρα πῆγαινε, Ἔβερ. Ἄρκετὰ φλυάρησες!

Ὁ νέος ὑποκλίνεται μπροστὰ του μὲ σεβασμό. Ὑστερα, πιάνεται ἀπὸ τὴ σχοινένια σκάλα. Ἀρχίζει νὰ σκαρφαλώνῃ. Σὲ λίγο τὸ ἐλικόπτερο, βάζοντας σὲ κίνησι καὶ τὴ μικρὴ ἔλικα τῆς οὐρᾶς του, ξεκινάει ἀργά. Χάνεται πίσω ἀπὸ τὶς κορφές τῶν αἰωνόβιων δέντρων...

Ὁ γενειοφόρος κύριος σπκώνει τώρα τὴ μικρὴ μαύρη βαλίτσα του. Καί, παίρνοντας μιὰ κατεύθυνσι στὴν τύχη, ξεκινάει στὸ σκοτάδι μουρμουρίζοντας:

— Χμμ. Κάπου θὰ βρεθῆ καμμιά σπηλιὰ ἢ κουφάλα δέντρου γιὰ νὰ περάσω τὶς λίγες ὥρες ὥσπου νὰ ζημερώσω...

Μὰ νά: Δὲν ἔχει προλάβει νὰ κάνῃ λίγα βήματα ὅταν τὰ πόδια του σκοντάφτουν πάνω σ' ἓνα μικρὸ καὶ σκληρὸ ἀντικείμενο. Σωριάζεται μπρούμυτα κάτω...

— Διάβολε! μουρμουρίζει ἀγανακτημένος. Μὲ τοῦμπες θ' ἀρχίσῃ ἡ... ἐπιστημονική μου ἀποστολή;

Ὅμως κάνοντας ἀμέσως ν' ἀνασπκωθῆ, ἀντικρῦζει κἀτι πού τὸν κάνει νὰ ξεκαρδιστῆ στὰ γέλια:

— Χά, χά, χά!... Χά, χά, χά!...

Τὸ σκληρὸ ἀντικείμενο πού πάνω σ' αὐτὸ εἶχε σκοντάψῃ, δὲν ἦταν πέτρα, ὅπως νόμισε. Ἀλλὰ μιὰ μικρὴ κελῶνα πού γύριζε θόσκοντας στὸ δροσερὸ δροσερὸ γρασιδί τῆς νύχτας.

Ὁ δόκτωρ Μπάουερ τὴν παίρνει στὰ χέρια του. Τὴν κυττάει χαμογελώντας:

— Χμμ... Τυχερὴ εἶσαι, καλή μου κελωνίτσα: θὰ διασκέδαζες πολὺ ἂν εἶχες ἓνα τεράστιο καθρέφτη γιὰ νὰ δῆς, σὲ λίγο, τὸν... μικροσκοπικὸ ἑαυτὸ σου! Χά, χά, χά!

Καὶ σκύβοντας ἀμέσως ἀνοίγει τὴ βαλίτσα του. Σκαλίζει κἀτι παράξενα σὺνεργα πού βρισκονται μέσα σ' αὐτήν.

Ὑστερα ἀπὸ λίγο, παρατώντας τὴ μικρὴ κελῶνα, ξεκινάει ἀργά. Προχωρεῖ πάλι

Καὶ ὁ φοβερὸς Μπαχούρ, οὐρλιάζοντας θριαμβευτικά τρέχει πρὸς τὴ βαθειὰ χαράδρα πού βρισκεται ἡ φρικτὴ σπηλιὰ του.

χωρίς να δειχνει πώς έχει μια συγκεκριμένη κατεύθυνση...

Και ή σκυφή σιλουέττα του παράξενο ανθρώπου χάνεται, σιγά - σιγά στο βαθύ σκοτάδι της νύχτας.

Ο ουρανός της Ζούγκλας όσο πάει και μαυρίζει περισσότερο. Τα σύννεφά του δλο και χαμπλώνουν πάνω από τις κορφές των γιγάντιων δέντρων. Το ξέσπασμα της τρομακτικής νεροποντής δεν θ' άργησει.

Ο Ταρζάν, που δεν είχε προλάβει να φθάσει στο ξέφωτο για να δει όλη αυτά που είδαμ' έμεις, σταματάει τώρα στα μισά του δρόμου. Το μικρό κόκκινο φως που είχε χάσει από τα μάτια του για πολλή ώρα, παρουσιάζεται πάλι. Αιτή τη φορά τὸ βλέπει ν' ανεβαίνει ψηλά στον ουρανό με κατεύθυνση προς τὸ νότο όπου βρίσκεται τὸ Μεγάλο Λιμάνι. Και σιγά - σιγά να ξαναχάνεται πίσω από τὰ βαρεια μαύρα σύννεφα...

— Έλα, Μίμ. Ἄς ξαναγυρίσουμε στὴ σπηλιά μας, λέει στὸ πιθηκάκι του.

Σὲ λίγο φθάνουν εκεί, ζαπλώνει στὰ χορτάρια στρωσίδια και συνεχίζει τὸν ὕπνο του πὸ τόσο μάταια εἶχε διακόψει...

...
Ο ἄνθρωπος με τὴ μαύρη βαλίτσα — ὁ μυστηριώδης νυκτερινὸς ἐπισκέπτης τῆς Ζούγκλας — πὸ τὸν εἶδαμε μετὰ τὴ συνάντησή του με τὴ χελωνίτσα, να χάνεται στὸ σκοτάδι, νάτος πάλι! Περνάει τώρα κάτω ἀπὸ μιὰ τεράστια ἀγριοβελανιδιά! Εἶναι τὸ δέντρο πὸ στὴ θεόρατη κορφή του βρίσκεται τὸ καλυβάκι τοῦ Κακαράκ.

Ο φαλακρὸς και μυταρᾶς «Παλιότσος τῆς Ζούγκλας», στὸ φῶς μιᾶς δυνατῆς ἀστραπῆς ξεχωρίζει κάτω τὸν μεσόκοπο ξένο με τὴ μεγάλη βαλίτσα. Μουρμουρίζει παραξενεμένος:

— Ποῖος νᾶναι τοῦτος πάλι;! Σίγουρα θάχασε τὸ μυαλό του και... ψάχνει να τὸ βρῆ.

Και, ξεσπώντας στὸ πλατὺ καλόκαρδο γέλιο του, φωνάζει:

— Ἔ, μάρμπα Βαλίτσαααα!... Ἀπόψε

Ἐνας νέος ἄνδρας κατεβαίνει σβέλτος ἀπὸ τὴν κρεμασμένη σκάλα τοῦ ἐλικοπτήρου. Στὸ χέρι του κρατᾶει μιὰ μεγάλη μαύρη βαλίτσα.

βρήκες νᾶρθης φουκαρά μου;! Σάν... ἀσπρίνη θὰ διαλυθῆς στὸ νερό! Χά, χά, χά! Ἐκεῖνος, ἀκούγοντας τὴ φωνή του σταματάει. Σκῶνει τὸ κεφάλι πρὸς τὰ κλαδιά τοῦ αἰωνόβιου δέντρου. Ρωτᾶει ἀδιάφορα:

— Ὡστε θὰ θρέξη πολὺ, παιδί μου;

«Θὰ θρέξη» δὲν λές τίποτα. Κατακλυσμός τοῦ Νῶε θὰ γίνῃ!

— Δὲν βαρεῖσαι!

— Μὰ θὰ βραχῆς, καλέ μου ἄνθρωπε!

— Δὲν με πειράζει...

— Ἐχεις μήπως κανένα ἀντίσκηνο;

— Ὁχι. Εἶμαι στενόχωρος ἄνθρωπος. Δὲν θὰ μπορούσα νὰ κλεισῶ μέσα σὲ μιὰ σκηνή.

— Καὶ πῶς θὰ βγάλῃς τὴν μπόρα πὸ ἐρχεται;

— Πρὶν λίγο σκόνταψα πάνω σὲ μιὰ μικρὴ χελωνίτσα. Ἄν δῶ τὰ σκούρα θὰ τρέξω νὰ κρυφῶ κάτω ἀπὸ τὸ εὐρύχωρο καθύκι τῆς!

Ο Κακαράκ πὸ ἀκούει τὰ παράξενα λόγια του, δεικνει τώρα, ἀκόμα μεγαλύτερο ἐνδιαφέρον:

— Ξέρεις τί λέω, μάρμπα; Δὲν σκαφαλώνεις ἐδῶ πάνω στὴν κορφή τοῦ δέντρου νὰ σὲ φιλοξενήσω στὴν καλύβα μου; Πρὸς φέρομαι δωρεάν!

— Μετὰ χαρᾶς, ἀγαππῆ μου: Φτάνει νὰ βρῶ ἐδῶ πουθενά κανένα μανιτᾶρι...

— Νὰ τὸ φᾶς;

— Ὁχι. Νὰ τὸ κάνω... ἄσανσέρ.

Ο Κακαράκ τὰ χάνει:

— Πῶς;! Μανιτᾶρι; Ἄσανσέρ;!

— Ἐμ βέβαια. Πῶς ἀλλοιῶς θὰ μπορούσα ν' ἀνέβω ἀναπαυτικά;

Ο σουβλερομύτης ἐκδηλώνεται τώρα:

— Ἄμ' ἀειντε, τὸ λοιπόν, κύρ Βαλίτσα. Σκάρωσε τὸ μανιταροασανσέρ σου κι' ἔλα πάνω νὰ γνωριστοῦμε καλύτερα. «Ψῶνιο» ἐγώ. «Τρελλάρας» ἐσύ, θὰ τὴν περάσουμε κοτσάνι! Ἐσὺ θὰ λές τέτοια, ἐγὼ ἀλλοιῶς, και θὰ τὸ σκαρώσουμε τὸ ἐναέριο... Τρελλάδικο!

Ἐπκκοιούθησε γιὰ λίγο κενὸ σιωπῆς...

Ο καθηγητῆς Μπάουερ ψάχνει με τὸ κλεφτοφανάρο του γύρω ἀπὸ τὸ γιγάντιο δέντρο. Ὁσπου βρίσκει τὸ μανιτᾶρι πὸ ζητάει. Σκύβει ἀμέσως πλάι σ' αὐτό. Ἀνοίγει πάλι τὴ βαλίτσα του. Βγάζει μιὰ μικρὴ οὐριγγα. Τὴ γεμίζει με κάποιον ὑγρὸ. Τοῦ κάνει μιὰ ἔνεσι...

Δὲν περνᾶνε λίγες στιγμὲς και τὸ μικροσκοπικὸ μανιτᾶρι ἀρχίζει νὰ μεγαλώνῃ και νὰ ψηλώνῃ. Ο μεσόκοπος ἄνθρωπος κάθετα ἀναπαυτικά τώρα πάνω στὴ μεγαλωμένη κουκούλα του. Ἐνῶ ὁ κορμὸς τοῦ μανιταριοῦ, ψηλώνοντας κι' αὐτός, τὸν ἀνεβάζει ἀργὰ πρὸς τὰ ἐπάνω. Μέχρι πὸ τὸν

φθάνει στην κορφή της θεόρατης αγριοβαλανιδιάς.

— Βρέ καλώστονεεε!, κάνει χαμένα ο Κακαράκ.

Ο καθηγητής ρίχνει μιὰ ματιά στην καλύτερα του:

— Μικρή και στενόχωρη είναι! μουρμουρίζει απογοητευμένος. Καλινόχτα, αγαπτέ μου...

Άμέσως κάνει στο γιγαντώσωμο μανιτάρι δεύτερη ένεση με άλλη σύριγγα και άλλο υγρό. Κι' εκείνο αρχίζει τώρα να μικραίνει... Μέχρι που τον ξανακατεβάει, άπαλά κάτω στο έδαφος. Έτσι, ξαναγίνεται μικροσκοπικό, όπως ήταν και πριν...

Ο Κακαράκ, ψηλά στην κορφή του δέντρου, έχει απομείνει άναυδος!

Μα νά: Ξαφνικά ένας παράξενος θόρυβος ακούγεται. Κάτι σαν βαρειές πατημασιές τεράστιου προϊστορικού Δεινόσαυρου!

Ο Καθηγητής μουρμουρίζει χαμογελώντας:

— Άμ' έλα λοιπόν... Ο κατακλυσμός όπου είναι θ' αρχίσει!...

Ο Κακαράκ φαίνεται πως από την κορφή του δέντρου έχει ξεχωρίσει το άγνωστον που τα πόδια του κάνουν τέτοιο θόρυβο. Και ξεφωνίζει με τρόπο και φρίκη:

— Κάνε άριστερά, καλό μου «θουναλάκι». Άν κουτουλήσης πάνω στο δέντρο μου, κάγκα!

Τερατώδεις έμφανίσεις

Ο ΟΥΡΑΝΟΣ της Ζούγκλας έχει γίνει τώρα μαύρος σαν το φτερό του κόρακα. Τα πυκνά σύννεφα του έχουν κατέβει πολύ χαμηλά. Τόσο, που οι θεόρατες κορφές των γιγάντιων δέντρων χάνονται μέσα σ' αυτά...

Έκτυφλωτικές άστραπές κάνουν, κάθε τόσο, τη νύχτα μέρα! Τρομακτικές βροντές συνταράζουν γή και ουρανό!

Άπό στιγμή σέ στιγμή θα ξεσπάσει ή άγρια τροπική μπόρα. Ο παντοδύναμος θεός της Ζούγκλας θα ύψωση τις τεράστιες κεροϋκλες του στον άπέραντο ουρανό. θα κουφιάσει και θα στίψη τα τεράστια μαύρα σφουγγάρια των σύννεφων. Και καταρράκτες νερού θα ξεχυθούν να πλημμυρίσουν την καυτή διψασμένη παρθένα γή!

Θεριά, άγρίμια, φίδια κι' όρνια έχουν λουφάζει φοδιασμένα στις φωλιές τους. Μαύροι ίθαγενείς και άγριοι καννίβαλοι: στα χορτάρια καλύβια τους.

Ο ουρανός της Ζούγκλας είναι τρομε-

ρός στα ύγρα αυτά ξεσπάσματα της όργης του!

Στό έσωτερικό της σπηλιάς του άρχοντα της Ζούγκλας, το μικροσκοπικό και τετραπέρατο πιθηκάκι γαργαλάει πάλι άνήσυχο τα ρουθούνια του Ταρζάν.

— Έπί τέλους, Μίμ! Τί έπαθες και με ξυπνάς κάθε τόσο;

Μά, πριν προλάβει να τελειώσει τα λόγια του, αντιλαμβάνεται το θόρυβο που είχε ακούσει, πριν λίγο, και ό μυστηριώδης νυκτερινός έπισκέπτης της Ζούγκλας. Άκούει τις ίδιες βαρειές πατημασιές που μοιάζουν σαν να προέρχονται από τα πόδια τεράστιου προϊστορικού δεινοσαύρου.

Ο Ταρζάν πετιέται όρθος και άνήσυχος. Με δυό γρήγορα πηδήματα φθάνει σ' άνοιγμα της σπηλιάς του. Με γουρλωμένα μάτια ψάχνει το σκοτάδι. Άκούει τις φοβερές πατημασιές, μα τίποτα δέν μπορεί να ξεχωρίσει.

Ευτυχώς όμως που από την δύσκολη θέση τον θγάζει ή λάμψη μιās παρατεταμένης άστραπής. Και σ' αυτήν διακρίνει το τρομακτικό τέρας που τα πόδια του κάνουν τον άπίστευτο αυτό θόρυβο!

Είναι μιá κοινή στεριανή κελώνα της Ζούγκλας, αλλά τεραστίων διαστάσεων! Το καθούκι της, καθώς περπατάει, μοιάζει σαν μικρός λόφος που μετακινείται! Τα πόδια της, που εξέχουν κάτω από το καθούκι αυτό, είναι χοντρά σαν τους κορμούς των γιγάντιων δέντρων. Όσο για το κεφάλι της είναι πιό μεγάλο από έναν όλόκληρο ιπποπόταμο!

Ο άρχοντας της Ζούγκλας έχει απομείνει με μάτια γουρλωμένα και στόμα άνοιχτό! Του είναι άδύνατο να πιστέψη πως υπάρχει στη Ζούγκλα του μιá τόσο μεγάλη κελώνα!

Νά, όμως, που κάτι κάνει την έκπληξη του άκόμη μεγαλύτερη: Άπό το μπροστινό μέρος του καθουκιού της κελώνας, άπ' το μέρος δηλαδή που εξέχει το τεράστιο κεφάλι της, ακούγεται ανθρώπινη φωνή:

— Έ, έσύ, άνθρωπε, που στή λάμψη της άστραπής σέ είδα να στέκης μπροστά σ' άνοιγμα της σπηλιάς... Ποιός είσαι;

Ο ξανθός γίγαντας δέν άποκρίνεται. Είναι ή πρώτη φορά στη ζωή του που νοιώθει τρόμο, φρίκη και δέος!

— Έεεε! Δέν μιλάς λοιπόν; Ξανακούγεται ή ανθρώπινη φωνή που θγαίνει σαν άπό το στόμα της κελώνας!

Ο άνθρωπος της Ζούγκλας κάτι θέλει ν' άποκριθί μα το λαρύγγι του είναι ξερό. Η γλώσσα και τα χείλια του έχουν παραλύσει. Άδύνατο ν' άρθρώσει λέξι...

Για τρίτη φορά φορά ξανακούγεται ή βαρεία γεροντική φωνή της «Κελώνας». Ο

τόνος της είναι ειρωνικός:

— Μά τόσο δειλοί, λοιπόν, είσατε εδώ στη Ζούγκλα; Τόσο φοβισάρηδες; Ή Χά, χά, χά!...

Ο Ταρζάν, πρωτόγονος και άγριος άνθρωπος καθώς έχει γίνει από τη σκληρή ζωή του στη Ζούγκλα, νοιώθει μεγάλη προσβολή ακούγοντας τα λόγια αυτά. "Εστω κι' αν θγαίνουν από το στόμα μιας... κελώνας — όπως νομίζει.

Κι' άμέσως, τραβώντας το μαχαίρι του, χύνεται σαν μανιασμένο λιοντάρι, πάνω στο υπερφυσικό τέρας που έχει σταθή έξω από τη σπηλιά του...

Με δυό - τρία υπεράνθρωπα πηδήματα φθάνει και σταματάει μπροστά στο τρομακτικό κεφάλι του ζώου. Καρφώνει με λύσσα και μανία τη λάμα του πάνω σ' αυτό! "Ένα παράξενο βραχνό σφύριγμα ακούγεται. Ένω ταυτόχρονα και η γνώριμη ανθρώπινη φωνή:

— Μή, άνθρωπέ μου! Μή τη χτυπάς!... Τροπή σου όλόκληρος άντρας εσύ, να τή βάζεις με μιά μικροσκοπική και άκακη κελωνίτσα! "Αν τή σκοτώση δέν θα προλάβω να... ώωωωωωω! Βοήθεια!...

Ο Ταρζάν... όνειρεύεται!

ΚΑΙ ΝΑ: Σχεδόν άμέσως, κάτω από το τεράστιο καθούκι τής κελώνας, ξεπετιέται ένας μεσόκοπος άνθρωπος με μιά μαύρη βαλίτσα στο χέρι. Έξακολουθεί να βογγά σπαρακτικά και να ζητά:

— Νερό! Νερόοο!

Σαστισμένος ο Ταρζάν ξαναγουρίζει τρέχοντας στη σπηλιά του για να φέρη το μεγάλο νεροκολόκυθο που χρησιμοποιεί σαν στάμνα του. Τό βρίσκει όμως αναποδογυρισμένο από τη Μίμ, τή μαιμούδιτσα του. Είναι άδειο!...

"Έτσι, τó άρπάζει, θγαίνει από τη σπηλιά και τρέχει στήν κοντινή πηγή για να τó γεμίση...

Μά μόλις φεύγει ο Ταρζάν, ο άνθρωπος που ξεπετάχτηκε κάτω από τó καθούκι τής κελώνας, χωρίς να πάψη να βογγά πονεμένα μουρμουρίζει:

— Λίγο αν δέν πρόφθαινα, ή κελώνα θα μ' έλυωνε με τó λαιμό της έτσι που τεντωνόταν και σπαραταρούσε από τά χτυπήματα του μαχαριού...

Άμέσως, θγαζοντας από τήν τσέπη του

τó μικρό ηλεκτρικό φαναράκι κυττάζει τó κεφάλι του γιγάντιου ζώου. Είναι γεμάτο πληγές και καταματωμένο. Η λάμα του μαχαριού του Ταρζάν τó έχει κατακομματιάσει.

— Πρέπει να προλάβω!, μουρμουρίζει ο άγνωστος με τή γενειάδα. "Αν ψοφήση θα είναι άργά πιά. Τό πτώμα τής κελώνας θα μείνη να σαπίση έτσι τεράστιο καθώς είναι.

Άνοίγει βιαστικός τή βαλίτσα του. Ξαναπαίρνει τή σφρίγγα που ξέφυκε. Τή γεμίζει από τó υγρό κάποιου μουκαλιού. Κάνει στο λαιμό τής κελώνας δεύτερη ένεση.

Τό έτοιμοθάνατο ζώο άρχίζει άμέσως να μικραίνη, να μικραίνη!... Μέχρι που σέ λίγο ξαναγίνεται ή γνωστή μας κελωνίτσα. Αυτή που, πριν λίγο, ο μυστηριώδης επιστήμονας είχε σκοντάψει πάνω της...

Τήν ίδια στιγμή φθάνει κι' ο Ταρζάν τρέχοντας με γεμάτο τó νεροκολόκυθο. Στο σκοτάδι ξεχωρίζει τόν άνθρωπο με τήν βαλίτσα. Μά τήν τεράστια κελώνα, όχι:

— Ποū είναι ή κελώνα; ρωτάει χαμένα.

— Νά τπ!, του κάνει ο άγνωστος φωτίζοντας με τó φαναράκι του τή μικροσκοπική, ψόφια πιά, κελωνίτσα.

— Μά εδώ, πριν λίγο, θρισκόταν μιά γιγάντια κελώνα!

Ο μυστηριώδης άνθρωπος θέλει να διασκεδάση μαζί του:

— "Οχι, παιδί μου! Με φακό τήν κύτταξες και τήν είδες τόσο μεγάλη;!

Ο Ταρζάν άναρωπιέται ψιθυριστά:

— Μήπως κοιμάμαι άκόμα;! Μήπως όνειρεύομαι;

— Κάτι τέτοιο θα συμβαίνη!, μουρμουρίζει ο μεσόκοπος άνθρωπος.

Και προχωρώντας άργά, κάνεται στο βαθύ σκοτάδι τής άγριας νύχτας!

Στó μεταξύ ή τροπική νεροποντή ξεσπάει. Χοντρές σταγόνες βροχής άρχίζουν να πέφτουν άργά. Άπό στιγμή σέ στιγμή γίνονται πιό μικρές και πιό γρήγορες. Σέ λίγο οί καταρράκτες τ' ουρανού έχουν άναίξει. Έκατομμύρια τόννοι νερού ξεχύνονται άπ' αυτόν κάτω στο διψασμένο κώμα τής πυρωμένης Ζούγκλας.

Ο Άρχοντας τής Ζούγκλας προχωρεί άργά και σαν ύπνωτισμένος. Ξαναπαίρνει στη σπηλιά. Ξαπλώνει στα χορταρένια στρωσίδια. Και συνεχίζει τόν ύπνο του που πίστεψε πως ποτέ δέν τόν είχε διακόψει.

.....

Ο άγνωστος με τή βαλίτσα, άσυνήθιστος να θρέχεται, δέν μπορεί να ύποφέρη τήν κατακλυσμιαία αυτή νεροποντή.

Στó πρώτο κούφωμα δέντρο που συναντάει μπροστά του, τρυπώνει μέσα. Μά στενόχωρος καθώς είναι, δέν καταφέρνει ν' άνθέξη πολú σ' αυτή τήν κλεισούρα. Νο-

μίζει πώς δεν μπορεί να πάρη ανάσα. Πώς θα σκάσει!

“Ετσι, και για να παρηγορηθῆ, Ξανανάβει το κλεφτοφάναρό του. Και τότε ἡ τύχη ἔρχεται να τὸν βοηθήσει:

Τὸ κούφωμα τοῦ δέντρου εἶναι γεμάτο ἀπὸ μικρὰ σαλιγκάρια. Τὰ καβούκια τους βρίσκονται κολλημένα στὰ ἔσωτερικὰ τοιχώματα...

Ὁ γενειοφόρος ἐπισκέπτης ξεκολλάει ἓνα ἀπ’ αὐτά, τὸ πιὸ μεγάλο καὶ γερό. Στὴ στενόχωρη θέσι πού βρίσκεται, μισανοίγει τὴ βαλίτσα. Ξαναγεμίζει τὴ σύριγγά του. Τρυπάει μ’ αὐτὴν τὸ μικρὸ μαλακὸ σῶμα τοῦ σαλιγκαριοῦ. Τακτοποιεῖ πάλι, τὴ βαλίτσα του. Τὴν Ξανακλείνει. Βγαίνει ἔξω στὸ κακὸ καὶ στὸ χαλασμὸ πού γίνεται. Δὲν προφθαίνου νὰ περάσουν λίγες στιγμὲς καὶ τὸ μικρὸ σαλιγκαράκι ἀρχίζει — ὅπως ἄλλοτε καὶ ἡ χελώνα — νὰ μεγαλώνει!... Ὅσπου καταλήγει νὰ γίνῃ σὰν μιὰ καλύβα μαύρου ἰθαγενοῦς.

Ὁ παράξενος ἐπισκέπτης ἀρπάζει τῶρα τὸ γιγαντωμένο μαλακὸ μέρος τοῦ κορμιοῦ τοῦ σαλιγκαριοῦ. Τὸ τραβάει μὲ ὅλη του τὴ δύναμι. Πασοκίζει μάταια νὰ τὸ ξεριζώσῃ ἀπὸ τὸ καβούκι του. Νὰ τὸ βγάλῃ ἔξω. Νὰ τρυπώσῃ αὐτὸς μέσα στὸ εὐρύχωρο κελυφὸς του. Νὰ προστατευθῆ ἀπὸ τὴν κατακλυσμαία βροχή. Ὅμως, ὅσο καὶ ἂν προσπαθῆ, τίποτε δὲν μπορεί νὰ καταφέρῃ. Τὸ κορμὶ τοῦ τεράστιου σαλιγκαροῦ δὲν εἶναι μονάχα γλοιώδες καὶ γλιστερό, μὰ καὶ γερὰ κολλημένο πάνω στὸ καβούκι του!

— Ἀνάθεμά το!, μουρμουρίζει νευριασμένος ὁ ἄγνωστος. Πῶς διάβολο θὰ τὸ βγάλω ἔξω!

Τὴν ἴδια στιγμὴ μιὰ ἀνθρώπινη φωνὴ ξεπετιέται ἀπὸ τὸ σκοτάδι, πολὺ - πολὺ κοντὰ του:

— Μὰ εἶναι πολὺ εὐκόλο αὐτὸ πού ζητᾶς, μπάρμπα Βαλίτσα. Δὲν μπορείς ὅμως νὰ τὸ σκεφτῆς, καθότι τυγχάνεις μπουνταλάς... καθαρὸαιμος καὶ προπολεμικός!

Στὸ φῶς μιᾶς ἐκτυφλωτικῆς ἀστραπῆς ὁ ἀγοροξυπνημένος ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας ξεχωρίζει τὸ τέρας πού περνᾷ ἔξω ἀπὸ τὴ σπηλιά του.

Στάσου, τὸ λοιπόν, νὰ σοῦ πῶ πῶς θὰ κάνῃς «ἔξωσι» στὸ σάλιαγκό σου. Προσφέρω-μαι δωρεάν!

Τὸ κόλπο τοῦ Κακαράκ

ΕἶΝΑΙ ὁ κωμικοτραγικός Κακαράκ! Ὁ ξεκαρδιστικός, ἀσχημος καὶ φαλακρὸς «Παλπάτος τῆς Ζούγκλας», πού, προχωρώντας κάτω ἀπὸ τὴν κατακλυσμαία βροχὴ γιὰ τὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν, εἶχε συναντήσει τυχαία τὸν μεσοκόπο ἀνθρώπο. Καὶ τρυπώνοντας στὸ στε-

νὸ κούφωμα τοῦ δέντρου ἀπ’ ὅπου μόλις εἶχε βγῆ ἐκεῖνος, παρακολουθοῦσε τίς μάταιες προσπάθειές του νὰ ἀδειῖσῃ τὸ καβούκι τοῦ γιγαντωμένου σαλιγκαριοῦ.

— Ἐκεῖνος ἀναγνωρίζει τὴ φωνὴ τοῦ Κακαράκ:

— Μπά;! Ἐοῦ, μικρὲ, πάλι; Πῶς δρέθηκες ἐδῶ;

— Ὁ σουβλερομύτης τοῦ ἐξηγεῖ σοβαρὸς: — Πάνω σπὴν κορφῇ τοῦ δέντρου πού βρίσκόμενα πέφτουνε μάτσα οἱ κεραυνοί! «Μάτσα» δὲν λέω τίποτα: Δεμάτια ὀλόκληρα, μπάρμπα!

— Καὶ φοβήθηκες;

— Ὅχι, τοὺς λυπήθηκα! Καθότι πέφτουν πάνω σπὴν κεφάλῃ μου καί... σπάγανε τὰ μούτρα τους, οἱ φοκαράδες!

— Καὶ πού πηγαίνεις τώρα; τὸν ρωτᾷ χαμογελώντας ὁ γέρος.

— Στὴ σπηλιά τοῦ Ταρζάν!, ἀποκρίνεται. Πρῶτον γιὰ νὰ σιγουρευτῶ ἐκεῖ μέσα πού... δὲν θρέχει. Καὶ δεῦτερον γιὰ νὰ τοῦ πῶ γιὰ τὴν τρελλάρα τῆς ἀφεντιᾶς σου, μὲ τὸ συμπάθειο!

Ὁ ξένος σοβαρεύτηκε τῶρα:

— Μπά;! , κάνει μ’ ἐνδιαφέρον. Ὅστε ὁ Ταρζάν, ὁ ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας, ἦταν αὐτός; ;

— Ποιός; ρωτᾷ ἀπορώντας ὁ Κακαράκ.

— Αὐτὸς πού συνάντησα ἔξω ἀπὸ τὴ μεγάλη σπηλιά. Ἐγὼ εἶχα κρυφτῆ μέσα στὸ καβούκι μιᾶς χελωνούλας. Αὐτὸς ὅμως χτύπησε μὲ τὸ μαχαίρι του τὸ κεφάλι της πού ἦταν μεγάλο σὰν ἓνα ὀλόκληρο βῶδι! Καὶ μοῦ τὴ σκότωσε τὴν καμηνούλα. Καλὰ πού πρόλαβα λίγο πρὶν ξεψυχήσῃ. Ἄλλοιῶς καὶ φόβια ἀκόμα, θὰ ἔμενε ἔτσι μεγάλη σὰν λόφος, ὅπως ἦτανε!...

Ὁ παλπάτος τῆς ζούγκλας κυττάζει τὸν παράξενο ἀνθρώπο κουνώντας θλιβερὰ τὸ φαλακρὸ κεφάλι του:

— Καλὰ τὸ εἶπα ἐγώ, Μπάρμπα: Ἐμεῖς

Ὁ παράξενος επισκέπτης τραβάει τὸ κορμὶ τοῦ σαλιγκαριοῦ. Πασχίζει με κάθε τρόπο νὰ τὸ βγάλῃ ἔξω ἀπὸ τὸ τεράστιο καβούκι του.

οἱ δύο, κατὰ πού φαίνεται, γρήγορα θὰ τ' ἀνοίξουμε τὸ... «Τρελλάδικο», νὰ μὴν ἀ-
βασκαθοῦμε!

— Λοιπόν, τί θὰ γίνῃ; ρωτᾷει ἀνυπόμονος ἐκεῖνος. Ἐδῶ θὰ καθόμαστε νὰ κάνουμε ντους; Δὲν θὰ βγάλῃς τὸ σαλιγκαρο ἀπ' τὸ καβούκι του.

— Ἐγώ;! Ὅχι ἐγώ, Χριστιανέ μου! Θὰ σοῦ πῶ τὸ κόλπο νὰ τὸν βγάλῃς ἐσύ!

— Λέγε, λοιπόν: τί πρέπει νὰ κάνω;

Ὁ Κακαράκ τοῦ ἐξηγεῖ σοβαρὸς δεκνον-
τάς του τὸν τεράστιο σαλιγκαρο:

—Εἶναι πολὺ ἀπλό, μπάρμια θεϊέ: Θὰ πάρῃς ἓνα μαχαιράκι καὶ θὰ τοῦ κόψῃς τὰ ὀπίσθια. Ἐτσι θὰ βγῇ πολὺ εὐκολα ἀπὸ τὸ καβούκι.

— Μόνος του;

— Ὅχι, θρ' ἀδερφέ: Θὰ τὸν... ρουφήξῃς! Ὁ μισοτρελλὸς ἀγνωστὸς ξεκαρδίζεται στὰ γέλια:

— Χά, χά, χά! Χά, χά, χά!

Κι' ἐξακολουθώντας νὰ γελᾷ βγάζει ἀπὸ τὴν τσέπη του γιλέκου του ἓνα μικρὸ σουγιαδάκι. Ἐρχεται πίσω ἀπὸ τὸ γιγάντιο σαλιγκάρι γιὰ νὰ τοῦ κόψῃ, τάχα, τὴν ἄκρη τοῦ καβουκιοῦ του.

Σχεδὸν ταυτόχρονα τρεῖς ἀπαντωὶ κεραυνοὶ σκάζουν με τρομακτικὸ κρότο στὶς κορφές τῶν γύρων αἰωνόβιων δέντρων. Ἀνήσυχος ὁ γέρος παρατάει τὸ «ἄστειο» του καὶ ξαναγυρίζει μπροστὰ ἀπὸ τὸ σαλιγκάρι. Ἐκεῖ πού εἶχε ἀφήσει τὸν Κακαράκ.

Μὰ ὁ κωμικὸς «Σουβλερομύτης» δὲν βρισκεται πιά ἐκεῖ.

— Μικρέεεε! Ἔ, μικρέ! φωνάζει καὶ ξαναφωνάζει, ἀνάθοντας τὸ κλεφτοφάναρὸ του καὶ ψάχνοντας νὰ τὸν βρῇ...

Σχεδὸν ἀμέσως ἀντιλαμβάνεται πὼς καὶ ἡ πολύτιμη θαλίτσα του ἔχει ἐξαφανιστῆ μαζί με τὸν «Μικρό». Κι' αὐτὸ τὸν κάνει, με μιᾶς, ἐξαλλο!... Παρατάει τὸ σαλιγκάρι καὶ, ἀδιαφορώντας γιὰ τὴ φοβερὴ νεροποντὴ πού τὸν δέρνει ἀλύπτα, ξεκινᾷ. Ἀρχίζει νὰ τρέχῃ στὸ σκοτάδι τῆς ἀπέραντης κι' ἀγνωστῆς σ' αὐτὸν Ζούγκλας, οὐρλιάζοντας με φρίκη καὶ ἀπόγνωση:

— Βοήθειααα!... Μοῦ κλέψαν τὴ θαλίτσα μου! Τὴ θαλίτσα μουου!

Σὲ λίγο οἱ φωνές του μπερδεύονται καὶ χάνονται μέσα στὸ θόρυβο τῆς βροχῆς. Μέσα στοὺς κρότους τῶν κεραυνῶν!

Μονομαχία θηριῶν

Ἡ ΟΜΟΡΦΗ μελαχροινὴ Ζάμπα καὶ ὁ Ρούγκο εἶναι δυὸ διδύμα ἀδελφία. Ζοῦνε σὲ δυὸ μικρὰ ξυλένια καλυβάκια, σπημένα στὴ μέση μιᾶς λίμνης τῆς Ζούγκλας. Μὰ ὅσο καλὴ, πανόψυχη, γυναίκα καὶ περήφανη εἶναι ἡ δεκαοχτάχρονη Ζάμπα, τόσο κακὸς, ἄκαρδος, δειλὸς καὶ πιποτένιος εἶναι ὁ Ρούγκο, ὁ δίδυμος ἀδελφός της.

Δυστυχώς ο άπαίσιος αυτός νέος, ανάμεσα στα τόσα του ελαττώματα, έχει και την άρχομανία. Τ' όνειρο τής ζωής του είναι να βγάλει από τη μέση, με όποιονδήποτε τρόπο, τόν Ταρζάν. Να γίνει εκείνος ο μοναδικός και παντοδύναμος άρχοντας τής Ζούγκλας.

Έμπόδιο σ' αυτό το σχέδιο στέκει η δίδυμη άδελφή του, Ζάμπα. Πρώτα - πρώτα, γιατί τó θρίσκει άδικο και έγκληματικό! Κι' ύστερα, γιατί νοιώθει ένα ακαθόριστο, μά παράξενα γλυκό, αίσθημα για τόν Ταρζάν. Κάτι παρόμοιο πού νοιώθει και ο άρχοντας τής Ζούγκλας για κείνην...

"Ετσι, τούτη τήν άγρια νύχτα με τούς τρομακτικούς κεραυνούς και τήν κατακλυσμία νεροποντή, η Ζάμπα παρακολουθεί άγρυπνα τίσ κινήσεις τού Ρούγκο. Τρέμει στή σκέψη πώς ο άδίστακτος άδελφός τής θά μporέσει να κάνει κακό στο αγαπημένο τής ζάνθó παλληκάρι: Στόν καλόκαρδο, γενναίο και περήφανο Ταρζάν!

Μά ο Ρούγκο φαίνεται να κοιμάται ήσυχος στο πλαϊνό ζυλένιο καλυβάκι του. Άπό τίσ χαραμάδες τών κλαδιών πού τούς χωρίζουν, η Ζάμπα άκούει τó βαρύ και ρυθμικό ροχαλητό του:

— Χρρρ... χρρρ... χρρρ... χρρρ...

Και τó ροχαλητό αυτό, χωρίς να τó καταλαβαίνει, τή νανουρίζει. "Όσπου άποκοιμείται κι' αυτή βαθείά...

Σχεδόν άμέσως ο Ρούγκο, πού σίγουρα θά παρακολουθούσε τήν άδελφή του ζύπνιος, σταματάει τó ψεύτικο ροχαλητό του.

Σε λίγο, κρατώντας ένα μικρό μπόγο με ρούχα, πηδάει άθόρυβα άπό τήν καλύβα στο μονόξυλο του. Λάμνει με τó μοναδικό κουπί πρós τήν όχθη τής λίμνης.

Τέλος, πατώντας στή στεριά, τραβάει έξω τó μονόξυλο. Και τó κρύβει κάπου πού είναι άδύνατο να τó ανακαλύψουν. Μέσα σ' αυτό κρύβει και τόν μικρό μυστηριώδη μπόγο με τά ρούχα. Και άδιαφορώντας για τή βροχή και τούς κεραυνούς ξεκινάει τρέχοντας στο σκοτάδι. Παίρνει κατεύθυνση πρós τή δύση...

Λίγο μετά τήν κρυφή αναχώρησι τού Ρούγκο, ο τρομακτικός κρότος ενός κεραυνού, πού λές κ' έπεσε πάνω άπό τίσ δυό ζυλένιες καλύβες τής λίμνης, ζυπνάει τή Ζάμπα.

Τό πρώτο πού προσέχει η όμορφη μελαχροινή κοπέλλα είναι πώς δέν άκούγεται πιά τó ροχαλητό τού άδελφού τής.

— Θα ζύπνησει!, συλλογιέται ψιθυριστά. Και φωνάζει: Ρούγκο, έ, Ρούγκοοο!..

Δέν παίρνει όμως καμιά άπόκρισι. Ξαναφωνάζει πιό δυνατά, μά και πάλι τίποτα!

"Ετσι πετιέται άπό τó ζυλένιο σκληρό κρεβάτι τής. Βγαίνει έξω. Και με δυό δήματα φθάνει μπροστά στο πλαϊνό καλύβι τού άδελφού τής. Μά τήν πόρτα του τή θρίσκει άνοιχτή. Και τó έσωτερικό του άδειο!..

— Έφυγε!, ψιθυρίζει άνήσυχη. Σίγουρα κάποια καινούργια παγίδα πάει να στήση στόν Ταρζάν...

"Ένας πεινασμένος κροκόδειλος πλησιάζει άθόρυβα τήν τεράστια νεροφίδα πού έχει άρπάξει τήν όμορφη Ζάμπα. Και άνοιγοντας τά τρομακτικά σαγόνια του...

Και προσθέτει τρομοκρατημένη απ' την ίδια της τη σκέψη.

— Πρέπει να τρέξω άμέσως στη σπηλιά του. Να τον ειδοποιήσω. Να προλάβη το κακό!...

Καί, βουτώντας απότομα στα θολά μαυροπράσινα νερά της λίμνης, κολυμπάει βιαστική προς την αντικρυνή όχθη.

"Όμως αλλοίμονο!.. Πριν ή καλόκαρδη κοπέλλα προφθάση να πατήσει στη στεριά, νοιώθει στο μισόγυμνο κορμί της το κρύο αγκάλιασμα μιάς τεράστιας πεινασμένης νεροφίδας. Που την τραβάει άμέσως στο θυρό για να την καταβροχθίση με την ήουσία της.

Μά κι' αυτή στέκεται άτυχη. Γιατί, σχεδόν άμέσως ένας μεγαλόσωμος κροκόδειλος βλέπει το όρεκτικό θύμα της. Καί, φυσικά, θέλει να της το άρπάξη. Να το καταβροχθίση αυτός παρηγορώντας την άβάσταχτη πείνα του άδειου στομαχιού του.

"Ετσι, για να έξουδετερώση μιά και καλή κάθε αντίσταση της νεροφίδας, γλυστράει άθόρυθα πίσω της. Κι' άρπάζοντας απότομα το κεφάλι της στα τρομακτικά του σαγόνια, το κόβει πέρα για πέρα.

Τό γλιτερό κορμί της νεροφίδας ξεσφίγγεται άμέσως από το σώμα της νέας. Ένώ θριαμβευτής ό κροκόδειλος γυρίζει τώρα με άνοιχτό στόμα. Κάνει να την άρπάξη αυτός.

"Όμως ή Ζάμπα είναι άφθαστη κολυμβήτρια και μπορεί ώρα πολλή να μένη κάτω από τα νερά χωρίς ν' άναπνέη. Κάνει τώρα κάτι καταπληκτικό κι' άπίστευτο:

'Ελευθερωμένη από τ' αγκάλιασμα της νεροφίδας τραβάει απ' τη ζώνη της μέσης της το μαχαίρι. Με μερικούς έλιγμούς άποφεύγει τίς πρώτες επιθέσεις του κροκόδειλου. "Όπου, σε μιά στιγμή, καταφέρνει να βρεθῆ καθάλλα στη ράχι του. Και σκύβοντας απ' εκεί, άρχίζει να καρφώνη το μαχαίρι της στα μάτια του φοβερού άμφίβιου θηρίου.

'Ο κροκόδειλος τυφλώνεται άμέσως. Μά ή λάμα του μαχαιριού της Ζάμπα είναι κοντή. Δέν φθάνει να βυθισθῆ μέχρι τόν έγκέφαλό του για να τόν σκοτώση.

'Η άδείλιαστη κι' άτρόμητη κοπέλλα έφαρμόζει άμέσως την παροιμία που λέει: "Τό καλό τό παλληκάρι ξέρει κι' άλλο μονοπάτι." Με μιά γρήγορη βουτιά έρχεται κάτω από την κοιλιά του κροκόδειλου που σφαδάζει από τούς φρικτούς πόνους τών τυφλωμένων του ματιών. Και καρφώνοντας τό μαχαίρι της στη μαλακιά κοιλιά του, τό τραβάει με δύναμη σκίζοντας κι' άνοιγόντάς την πέρα για πέρα.

Τό φοβερό έρπετό βγάζει τώρα ένα βραχνό πνιγμένο βογγητό. Κι' άπομένει νεκρά.

Κολυμπώντας ή Ζάμπα βγαίνει σχεδόν άμέσως στη στεριά. Ένώ δυό άλλοι πεινασμένοι κροκόδειλοι της λίμνης, χύνονται να καταβροχθίσουν τόν σκοτωμένο άδελφό τους.

'Ο άγνωστος που κινδυνεύει

'Η άγρια νεροποντή έχει άρχισει να κοπάξη τώρα. 'Η όμορφη μελαχροινή νέα, ή «Θεά της Καλωσύνης» όπως τη λένε οί ίθαγενείς της ζούγκλας, ψιθυ-

ρίζει μετανιωμένη για τό φονικό που έκανε:

— Τόν καημένο τόν κροκόδειλο! Θα μπορούσα να ξεφύγω απ' τα σαγόνια του χωρίς να τόν σκοτώσω. "Όμως δέν είχα τόν καιρό να τό κάνω. Έπρεπε να γλυτώσω γρήγορα. Να τρέξω να ειδοποιήσω τό αγαπημένο μου ξανθό παλληκάρι. Τόν γενναίο κι' άτρόμητο Ταρζάν!..

'Άμέσως σουφρώνει τα κόκκινα χείλια της. Βγάζει ένα παράξενο διαπεραστικό σφύριγμα.

Σε λίγες στιγμές γρήγορος καλπασμός άλλου άκούγεται... Καί, σχεδόν άμέσως, ό όμορφος κι' άχώριστος ζέβρος της, φθάνει και σταματάει μπροστά της.

'Η Ζάμπα πηδάει στη ράχι του:

— Γρήγορα, Λάφι!, του φωνάζει. Γρήγορα στη σπηλιά του Ταρζάν.

"Έχουν διασχισει τη μισή, πάνω κάτω, άπόσταση που χωρίζει τη λίμνη από τό σημείο που βρίσκεται ή σπηλιά του άρχοντα της Ζούγκλας, όταν στ' αυτιά της Ζάμπα φθάνει άπεγνωσμένη ανθρώπινη φωνή:

— Βοήθειασα!... Βοήθειασα!..

Μοναχός ό ζέβρος και χωρίς καθόλου να κόψη την ταχύτητά του, λοξοδρομεί προς την κατεύθυνση που άκούγεται ή φωνή του άγνωστου. Κ' ύστερ' από μερικές στιγμές σταματάει μπροστά του...

'Η τροπική μπόρα έχει σταματήσει πιά. Τα μαύρα σύννεφα παραμερίζουν. Κ' ένα όλόγιομο λαμπερό φεγγάρι άποκαλύπτεται πίσω απ' αυτά...

'Η Ζάμπα, στο φώς του, διακρίνει καθαρά τώρα τόν άγνωστο που ζητούσε άπεγνωσμένα βοήθεια. Είναι ένας σεβάσμιος μεσόκοπος άνθρωπος με γενειάδα, που ή όψη του δείχνει πως έχει πάθει τό μεγαλύτερο κακό που μπορούσε να πάθη στη ζωή του!

— Τί σου συμβαίνει, καλέ μου άνθρωπε; τόν ρωτάει μ' ένδιαφέρον και συμπόνια.

Της άποκρίνεται έτοιμος να βάλη τα κλάματα σαν μικρό παιδί:

— Μου κλέψαν τη βαλίτσα μου! Τη βαλί-

τσα μου! "Αχ, κακό που τόπαθα!.. Τώρα, όσο κι' αν φωνάξω, ή φωνή μου δεν θα φτάσει ποτέ πέρα μακριά στο Μεγάλο Λιμάνι! (*)

Η Ζάμπα, από τα παράξενα λόγια του, δεν καταλαβαίνει τίποτα. Του κάνει άμέσως δεύτερη έρώτηση:

— Γιατί στεναχωριέσαι τόσο για τη βαλίτσα που έχασες; Χρυσάφι ή πολύτιμα πετράδια είχε μέσα;

— "Όχι. Ούτε χρυσάφι, ούτε πολύτιμα πετράδια!

— Μήπως κανένα μεγάλο μυστικό;

— Ναί, κοπέλλα μου! Είμαι ένας σοφός Έπιστήμονας! Πιο σοφός κι' απ' αυτόν το Θεό!

— Τό Θεό;! κάνει χαμένα ή Ζάμπα.

— Μάλιστα! "Ένα ποντικάκι μπορώ να το κάνω μεγάλο σαν έλέφαντα!.. Κ' έναν έλέφαντα: μικρόν σαν ποντικάκι!.. Τί λές λοιπόν: Μπορεί ο Θεός να με φτάσει;!

Η μελαχροινή κοπέλλα καταλαβαίνει τώρα: "Ο άνθρωπος που βρίσκεται μπροστά της είναι ένας δυστυχισμένος ανισόρροπος! "Ένας τρελλός που δεν έχει συναίσθησι τί λέει!

— Είσαι ξένος, καλέ μου άνθρωπε; τον ρωτάει.

— "Εσύ τί λές, κοπέλλα μου: φαίνομαι για... ντόπιος;

— Καί τί ήρθες να κάνης εδώ;

— "Ήρθα να κάνω τις χελώνες ύπστεγα! Τά σαλιγκάρια καλύβες! Τους έλέφαντες ποντικάκια για να τά τρών οι γάτες! Καί τά ποντικάκια: έλέφαντες για να ποδοπατάνε τις... γάτες!

Η Ζάμπα κουνάει θλιμμένα το κεφάλι της:

— Είμαι πολύ διαστική τώρα!, του λέει, Πρέπει να προλάβω ένα κακό που πρόκειται να γίνει. Η νεροποντή σταμάτησε πιά. Περίμενε λοιπόν εδώ και θα ξαναγυρίσω γρήγορα. Θα σε βοηθήσω να φτάσεις στο Μεγάλο Λιμάνι. Να γυρίσης στην πατρίδα σου...

Ο τρελλός σοφός ξαναθάζει τις φωνές:

— Βοήθειααα!... Μου κλέψαν τη βαλίτσα μουσού!.. Αυτός ο φαλακρός με τη σουθλερή μύτη μου την πήρεεε!

Καί, παρατώντας την καλόκαρδη κοπέλλα, τρέχει φωνάζοντας και ψάχνοντας να βρη τον Κακαράκ στην πυκνή θλάσπι της απέραντης άγριας Ζούγκλας!...

Θα του ήταν πολύ πιό εύκολο να βρη μιá βελόνα μέσα σ' ένα όλοκληρο βουνό από άχυρα!

Η Ζάμπα προστάζει πάλι το ζέβρο της:

(*) "Ο άγνωστος έννοεί πως δεν έχει πια τη συσκευή του άσυρμάτου τηλεφώνου — που βρισκόταν μέσα στη βαλίτσα — για να ειδοποιήση τους ναύτες της θαλαμηγού του.

— Τρέξε, Λάφ! "Όσο μπορείς πιό γρήγορα. "Αν δεν μας τύχαινε αυτός ο δυστυχισμένος, θα είχαμε φτάσει τώρα στη σπηλιά του Ταρζάν...

Άνεξήγητα μυστήρια

Μιά γυναικεία σιλουέττα φθάνει πεζή έξω από τη σπηλιά του άρχοντα της Ζούγκλας. Η μόρα συνεχίζεται. Μά μόλις τώρα έχει άρχισει να κοπάει...

Ο τετραπέρατος Μιμ — το πιθηκάκι που φοράει στο κεφάλι μιá κάσκα από μισό μικρό τσόφλι καρύδας — άκούει τά θήματά της. Καί ζυπνάει τον Ταρζάν γαργαλώντας τά ρουθούνια του.

Ο ξανθός γίγαντας πετιέται έξω:

— "Εσύ, Ζάμπα; ψιθυρίζει χαμένα.

Η όμορφη μελαχροινή κοπέλλα του αποκρίνεται κυττάζοντάς τον στα μάτια με άνειπωτη αγάπη:

— Κινδυνεύεις, Ταρζάν! Δεν λογάρισα ούτε τη μόρα ούτε τους κεραυνούς για νάρθω να σε σώσω...

— "Από ποιόν κινδυνεύω; Ποιός θέλει να μου κάνη κακό;

— "Ο διδυμος άδελφός μου!, του άποκρίνεται. Αυτή τη φορά έτοιμάζεται να σου στήσει μιá παγίδα που πολύ δύσκολα θα καταφέρης να γλυτώσης!..

Ο Ταρζάν μένει άμίλητος και θαθειά συλλογισμένος! "Ενώ ή Ζάμπα συνεχίζει:

— Αυτή τη στιγμή ο άδελφός μου βρίσκεται στην περιοχή των Χούκ Ούρμπάν. (*) Αυτούς θα ξεσπώση για να σε χτυπήσουν!

Ο άρχοντας της Ζούγκλας χαμογελάει: — Κάποιο λάθος κάνεις, Ζάμπα. Οί Χούκ Ούρμπάν έχουν φύλαρχό τους τον "Ορχάνα. Κι' αυτός είναι ο πιό πιστός μου φίλος και σύμμαχος! Ποτέ δεν θα ξεσπώση τους άγριους πολεμιστές του ενάντια μου!

Η Ζάμπα δεν τά χάνει. "Έχει έτοιμη την άπάντη στα χείλια της:

(*) Χούκ Ούρμπάν: Κολασμένοι Βρυκόλακες

Ο ύπεροχος Ταρζάν, αν και άοπλος, δεν δειλιάζει. Σαν μανιασμένο λιοντάρι χύνεται πάνω στους άγριους καννιβάλους...

— Σωστά. Και ο Ρούγκο ξέρει πολύ καλά πόσο δικός σου άνθρωπος είναι ο Όρχανα. Γι' αυτό έχει πάει σήμερα στην περιοχή του. Συνενοημένος με μερικούς έχθρους του θα θάβη να τον δολοφονήσουν. Έτσι οι Χούκ Ούρμπαν θ' αποκτήσουν καινούριο φύλαρχο. Πού αυτός δεν θα είναι ούτε φίλος, ούτε σύμμαχός σου.

Ο Ταρζάν φαίνεται τώρα ανήσυχος. Μουρμουρίζει σά να κουβεντιάξη με τον εαυτό του:

— Χμμ... Τότε πρέπει να τρέξω γρήγορα κοντά στον αγαπητό μου Όρχανα. Έχω υποχρέωση να προστατεύσω τη ζωή ενός ανθρώπου που κινδυνεύει!

= Θά 'ρθώ κ' εγώ μαζί σου, Ταρζάν!, του λέει σέ τόνο παρακλητικό ή δμορφη μελαχροινή κοπέλλα.

Ο άρχοντας τής Ζούγκλας δεν έχει τη δύναμη να τής χαλάσει τó χατήρι...

Έτσι, βάζει τόν μικροσκοπικό Μίμ, τó πιθηκάκι του, στην πίσω τσέπη του τομαρένιου παντελονιού του. Ξεκινάει...

Λίγο πιό πέρα ο Ταρζάν σφυρίζει συνθηματικά. Και σέ λίγες στιγμές βαρύ ποδοβολητό ακούγεται να πλησιάζει. Είναι ο Ντούπντούπ, ο μεγαλόσωμος, έξυπνος και πιστός του έλέφαντας...

Οί δυο νέοι σκαρφαλώνουν στή ράχι του παίρνοντας κατεύθυνση πρὸς τήν ανατολή! Στο μεταξύ έχει άρχίσει να ζημερώνει...

Μά νά: Δεν έχουν προχωρήσει ούτε δέκα λεπτά τής ώρας, όταν ο Ταρζάν, πού βρίσκεται πρώτος και μπροστά στή ράχι του έλέφαντα, κάτι ξεχωρίζει στό βάθος του μονοπατιού. Και δείχνοντάς το στή νέα, τή ρωτάει χαμένα:

— Για κύτταξε Ζάμπα; Αυτή πού έρχεται δεν είσαι εσύ;!

Όμως τήν ίδια στιγμή ή πραγματική Ζάμπα πού έρχόταν πάνω στό ζέβρο τής για τή σπλιά τού Ταρζάν, τούς βλέπει κ' αυτή. Και στρίβοντας τó ζωο τής έξαφανίζεται άμέσως σάν φάντασμα πίσω από τις πυκνές φυλλωσιές τής άγριας περιοχής.

Ο Ρούγκο πού, μεταμφιεσμένος σέ Ζάμπα, βρίσκεται πάνω στή ράχι του έλέφαν-

τα, κάνει πώς φάχνει με τά μάτια του:

— Δεν βλέπω κανέναν, Ταρζάν!, μουρμουρίζει. Μά ζύπνιος όνειρεύεσαι, λοιπόν; Ο άρχοντας τής Ζούγκλας πού ζανακτάζει και δεν βλέπει τήν καθαλλάρισα και τó ζέβρο τής, άναστενάζει:

— Δίκπο έχεις, Ζάμπα. Ίσως και πάλι να όνειρεύώμαι ζύπνιος...

— Γιατί λές: «και πάλι;»

— Γιατί κ' άπόψε τή νύχτα έβλεπα φαντάσματα!

— Δηλαδή;

— Νά: μιά μικρή κελωνίτσα τήν είδα μεγάλη σάν λόφο! Είδα μαζί τής κ' έναν μέσοκοπο άνθρωπο με μιά μαύρη βαλίτσα!

Η «Ζάμπα» — ο μεταμφιεσμένος Ρούγκο, δηλαδή — ζητάει να τόν παρηγορήσει.

— Θά ήταν ένα κακό όνειρο, Ταρζάν! Ο θεός τής Ζούγκλας Μπέν Όρβαν στό έστειλε για να σε προειδοποιήσει για τόν κίνδυνο πού θα περνούσες άπό τόν κακό «άδελφό μου». Μά εύτυχώς ήρθα εγώ και δεν θα πάθεις κανένα κακό!..

Ο άρχοντας τής Ζούγκλας πού νομίζει πως κοντά του, πάνω στή ράχι του έλέφαντα, βρίσκεται ή αγαπημένη του Ζάμπα, τής λέει μ' ευγνωμοσύνη:

— Σ' εύχαριστώ! Σ' εύχαριστώ για ό,τι έκανες και κάνεις για μένα! Ίσως κάποτε οί δυο καρδιές μας να σμιζούν. Και τότε ολόκληρη ή άπέραντη Ζούγκλα θα είναι πολύ στενή για να χωρέσει τήν αγάπη μας!..

Ο άπαίσιος Ρούγκο, με τήν ψεύτικη γυναικεία φωνή πού με τόση έπιτυχία καταφέρνει ν' άπομιμήται, ψιθυρίζει ρωμαντικά:

— Ναι, Ταρζάν! Αυτή τήν άνειώπη εύτυχία όνειρεύομαι κ' εγώ στή ζωή μου!

Τό κόλπο τού Κακαράκ

Τήν ίδια στιγμή ή πραγματική και καλόκαρδη Ζάμπα, πού μόλις τούς είδε άπό μακριά κατάφερε να ζεγλυστρήσει και να εξαφανιστεί, ξεπεζεύει άπό τó ζέβρο τής:

— Φύγε!, του λέει σιγά. Πήγαινε να δοσκήσης. Άμα σε ζαναχρειαστώ θα σου σφυρίξω. Φρόντισε μόνο να βρίσκεσαι πάντα σέ άπόσταση πού ν' άκούσης τó σφύριγμα μου.

Κ' ενώ τó έξυπνο ζωο φεύγει, ή δμορφη μελαχροινή κοπέλλα συλλογιέται ψιθυριστά:

— Όστε έτσι λοιπόν, ο άδελφός μου! Παρουσιάστηκε στόν Ταρζάν παίρνοντας τή δική μου μορφή. Για να τόν παρασύρει πιό εύκολα στήν παγίδα του και να τόν έξοντώσει.... Τό σωστό θα ήτανε να παρουσιαστώ μπροστά τους. Ν' άποκαλύψω τή μεταμφίσει τού Ρούγκο. Μά τότε ο Ταρζάν θα τόν σκότωνε. Και θα γινόμουν εγώ ή αίτια να χάσει τή ζωή του ο άδελφός μου! Έτσι

Διάβαξε

- Τά καλύτερα περιοδικά περιπετιών

Μικρός ΗΡΩΣ

(Ίστορίες άπό τήν Κατοχή)

ΖΟΥΓΚΛΑ

(Οί γνήσιες περιπέτειες τού ΤΑΡΖΑΝ)

Κάθε Τρίτη

- Μία αὐτοτελής περιπέτεια!

ΖΟΥΓΚΛΑ

- Ζωπρὲς συγκινήσεις, συναρπαστικά ἐπεισόδια!

Κάθε Τρίτη

τὸ αἷμα τοῦ Ροῦγκο θὰ χώριζε γιὰ πάντα ἔμμένα ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο μου!

Καὶ συνεχίζοντας τὸ παραμιλητό της προσθέτει:

— Ὅμως ἐγὼ ποτὲ δὲν θ' ἀφήσω νὰ πάθῃ κακὸ ὁ Ταρζάν. θὰ τοὺς παρακολουθήσω τώρα ἀθέατη. Πρέπει νὰ μάθω πρῶτα πῶς ὁ κακοῦργος ἀδελφός μου σχεδιάζει νὰ ἐξοντώσῃ τὸν ἄρχοντα τῆς Ζούγκλας. Ὑστερα, κι' αὐτὴ τῆ ζωὴ μου θὰ θυσιάσω γιὰ νὰ τὸν σώσω. Ἐνα μόνο θέλω: Νὰ μὴ μάθῃ ποτὲ ὁ Ταρζάν τὴν ἀλήθεια γιὰ τὸ Ροῦγκο. Μπορεῖ μαζί μ' αὐτὸν νὰ μισήσῃ κ' ἔμμένα πού ἔχω τὴν ἀτυχία νὰ εἶμαι ἀδελφὴ του!

Καὶ πεζῆ τώρα προχωρεῖ ἀθόρυβα παρακολουθώντας, χωρὶς νὰ φαίνεται, τὸν γιγαντόσωμο ἐλέφαντα μὲ τοὺς δυὸ ἀναβάτες του...

Ὅμως λίγο ἔλειψε νὰ ξεχάσουμε τὸν πιὸ καλὸ φίλο μας: τὸν κουτοἔξυπνο καὶ διασκεδαστικὸν Κακαράκ.

Καὶ νάτος: Κρατώντας τὴ μεγάλη μαύρη βαλίτσα πού ἄρπαξε ἀπὸ τὸν τρελλὸ Ἐπιστήμονα τρέχει σὰν τρελλὸς μέσα στὸ κακὸ καὶ στὸ χαλασμό πού γίνεται!. Ὅσοι φθάνοντας σ' ἓνα εὐρύχωρο κούφωμα γιγάντιου δέντρου, μπαίνει σ' αὐτὸ καὶ τὴν ἀνοίγει.

Σύριγγες, μπουκαλάκια κι' ἄλλα ἐπιστημονικὰ σύνεργα ἔχει μέσα. Μαζί μ' αὐτὰ καὶ μιὰ μικρὴ συσκευὴ ἀσυρμάτου τηλεφώνου μὲ μπαταρίες.

Τὸ χόμπυ τοῦ Κακαράκ εἶναι οἱ ἠλεκτρικὲς συσκευές. Ἀπὸ τότε πού ἦταν παλάτσος στὸ ἀμερικάνικο τσίρκο, μ' αὐτὲς καταπιανόταν καὶ πάλευε τὶς ἐλεύθερες ὥρες του. Τώρα μουρμουρίζει συλλογισμένως:

— Αὐτὸς ὁ παλαθὸς ὁ μπαρμπαβαλίτσας μ' ἐτοῦτες τὶς ἐνέσεις μεγαλώνει ἢ μικραίνει, ὅ,τι θέλει. Μὲ ποιὸ ὅμως μπουκαλάκι μεγαλώνει καὶ μὲ ποιὸ μπουκαλάκι μικραίνει; Πρέπει μ' ἓνα ἔξυπνο κόλπο νὰ τὸ μάθω αὐτό. Εὐτυχῶς πού ξέρω νὰ θάλω μπρὸς αὐτὸ τὸ ἀσύρματο τηλεφώνάκι.

Κι' ἀμ' ἔπος, ἀμ' ἔργον: Γυρίζοντας κάτι διακόπτες βάζει τὴ συσκευὴ σὲ λειτουργία

ἐκπομπῆς. Ἀμέσως φέρνοντας τὸ μικρόφωνο κοντὰ στὰ χεῖλια του, ἀρχίζει νὰ λέει:

— Ἄλό, ἀλό!.. Ὁ Κακαράκ, ἀνθυποβασιλεὺς τῆς Ζούγκλας. Ἄλό, ἀλό!.. Ὅποιοι ξέροι τὸν μπαρμπα-Βαλίτσα τὸν τρελλάρα, πού κάνει τὰ μανιτάρια: ἀσανσέρ, τὶς κελῶνες: λόφους καὶ τοὺς σαλίγκαρους: καλύβια, νὰ μοῦ σφυρίξῃ κλέφτικα.

Ὑστερα σταματᾷ τὴ λειτουργία τῆς ἐκπομπῆς καὶ γυρίζοντας ἄλλους διακόπτες βάζει σ' ἐνέργεια τὸν δέκτη. Ταυτόχρονα φοράει στὸ κεφάλι του τὰ δυὸ ἀκουστικὰ τῆς συσκευῆς.

Κάτω μακριὰ στὸ Μεγάλο Λιμάνι, ὁ Ἄσυρματιστὴς τῆς θαλαμηγοῦ — συντονισμένος μὲ τὸ μήκος κύματος τῆς συσκευῆς τοῦ τρελλοῦ Καθηγητοῦ, περιμένε ν' ἀκούσῃ νέα του.

Ἔτσι ὁ Κακαράκ ἀκούει ἀμέσως τὴ φωνὴ του:

— Ἄλό, ἀλό!.. Ὁ «μπαρμπαβαλίτσας» ὅπως τὸν λέτε, εἶναι ὁ διάσημος καθηγητὴς τῆς βιολογίας καὶ βιοχημείας Χέρμαν Μπίουερ! Ἦρθε στὴ Ζούγκλα γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὶς τελευταῖες δοκιμὲς του σὲ μιὰ νέα ἐφεύρεσι πού θ' ἀναστατώσῃ σὲ λίγο ὁλόκληρο τὸν Κόσμο!... Τρελλὸς δὲν εἶναι βέβαια. Μά, ὅπως ὅλες οἱ μεγάλες διάνοιες, εἶναι λιγάκι παράξενος καὶ ἐκκεντρικὸς.

Ὁ Κακαράκ ἐκπέμπει ἀμέσως τὸ ἔξυπνο κόλπο του:

— Ἄλό, ἀλό! Ὅσο γιὰ τρελλάρας, εἶναι καὶ παραεῖναι, ὁ ἄνθρωπος! Καθότι, ἂν δὲν ἦτανε τρελλάρας, δὲν θὰ ἔκανε ἐνεσι στὸν ἑαυτὸ του. Τώρα ἔχει γίνει σαράντα μέτρα ψηλὸς καὶ δέκα φαρδύς! Παρακαλῶ νὰ μᾶς ἀπαντήσετε ἀμέσως ἀπὸ ποιὸ μπουκαλάκι νὰ τοῦ κάνουμε ἐνεσι γιὰ νὰ... ζαναφυράνῃ;

Στὰ καπούλια τοῦ ἐλέφαντα

Καὶ τὸ κόλπο τοῦ «Παλάτσου μὲ τὴ σουβλερὴ μύτη» πιάνει. Ἀπὸ τὴ θαλαμηγοῦ τοῦ ἀποκρίνονται:

Σὰν ἀστραπὴ ἡ ὑπέροχη ἀμαζόνα Ζάμπα κολλᾷ ζεὶ πάνω στὸν ὀμορφο καὶ γρήγορο ζέβρο της.

— Άλό, αλό!... Μήν άνησυχίτε. Σέ εικοσιτέσσερες ώρες ό Καθηγητής θα έπανέλθη στις φυσικές του διαστάσεις. Αυτό όμως μπορεί νά γίνει και άμέσως, άν τού κάνετε ένεσι από τó υγρό πού περιέχει τó μπουκαλάκι με τó πράσινο βούλωμα. Τó άλλο μπουκαλάκι με τó κόκκινο βούλωμα είναι για νά μεγαλώνουν τά ζωά ή τά φυτά! Άπαντήστε μου άποτέλεσμα.

Ό Κακαράκ κλείνει τή συσκευή. Τώρα ξέρει τί πρέπει νά κάνει για νά δημιουργήσει έναν γίγαντα ή ένα νάνο:

— Χά, χά, χά! γελάει χαρούμενος. Θα σπάσω πλάκα με τούτα τά μαραφέτια πού πέσανε στα χέρια μου!

Κι' άμέσως, άρπάζοντας τόν άχώριστο παπαγάλο του, τού κάνει γρήγορα μιá ένεσι από τó υγρό τού μπουκαλιού με τó κόκκινο βούλωμα. Κι' ό Κουσκοδς παίρνει σιγά - σιγά, τις διαστάσεις τεράστιου προϊστορικού όρνιου!

— Φτού σου νά μήν άθασκαθής!, τού κάνει θαυμαστικά. Άν ήσουν... γαλοπούλα θα σ' έσφαζα και θάχα νά τρώω... όγδόνα Χριστούγεννα!...

Άμέσως πάλι τού κάνει δεύτερη ένεσι από τó μπουκαλάκι με τó πράσινο βούλωμα: Και σέ λίγες στιγμές ό παπαγάλος του από γίγαντιο όρνιο πού είναι, γίνεται πολύ μικροσκοπικός:

— Φτού σου νά μήν άθασκαθής! τού ξανακάνει θαυμαστικά. Σάν... τοιμπογιαννάκι κατάντησες!

Και τόν κρύβει βιαστικά στο μικρό τσεπάκι τού παντελονιού του. Έκεί πού θα έβαζε τó ρολόι του, άν είχε!..

Έτσι, παίζοντας με τις σύριγγες, ή τηλεφωνώντας με τή συσκευή, οι ώρες περνάνε εύχάριστα. Η μόρα έχει σταματήσει πιά. Η αυγή άρχισε ν' άπλώνει τ' άσπρα διάφανα πέπλα της στη σκοτεινή Ζούγκλα.

Μά νά: Ξαφνικά βαρύ ποδοβολητό φτάνει στ' αυτιά τού διασκεδαστικού «Παλπάτσου» μας! Βγάζει τó φαλακρό κεφάλι του άπ' τó κούφωμα τού δέντρου για νά 'δθ τι συμβαίνει.

Είναι ό γιγαντώσωμος Ντουπντούπ, πού προχωρεί με τόν Ταρζάν και τόν μεταμφιεσμένο Ρούγκο στη ράχι του.

Ό Κακαράκ γεμίζει μιá σύριγγα με υγρό, τήν κρύβει στον κόρφο του και τρέχει κοντά τους:

— Έ, πατριώτεις! Νά πηδήσω κ' έγώ στα καπούλια τού Έλεφαντάραρου; Για θά... κοφομεσαστή τó ζωντανό;

— Όχι. Νά μήν άνέβης!, τού άποκρίνεται ή ψευτο-Ζάμπα.

— Άφσέ τον ν' άνεβή! «τής» κάνει σι-

γά και παρακλητικά ό άρχοντας τής Ζούγκλας.

— Όχι, επιμένει ή άμορφη μελαχροινή «κοπέλλα», ενώ τά μάτια της άγριεύουν έτσι πού ποτέ δέν άγριευσαν τά μάτια τής καλόκαρδης Ζάμπα.

Ό Ταρζάν, πού τó προσέχει αυτό, παραξενεύεται. Μά τού είναι άδύνατο νά ύποψιασθή τήν πραγματικότητα.

Όμως στο μεταξύ ό Κακαράκ έχει σκαρφώσει στα τεράστια καπούλια τού γιγάντιου έλέφαντα.

— Καλώς ώρισα και καλώς με βρήκατε!, τούς λέει χαμογελώντας. Για πού τó βάλατε, πατριωτάκια;

Ό άρχοντας τής Ζούγκλας πού έχει μεγάλη έμπιστοσύνη στο μυαλό τού Κακαράκ, τού έπαναλαμβάνει όλα όσα τού είχε πη ή «Ζάμπα» για τή φυλή τών Χούκ Ούρμπάν και για τή δολοφονία τού φυλάρχου Όρχάνα πού έτοιμάζε ό άδελφός της.

Όσο μιλάει ό Ταρζάν, ό Κακαράκ κρφώνει κρυφά τή σύριγγα στα καπούλια τού έλέφαντα κι' άδειάζει στο σώμα του τó περιεχόμενό της. Κι' όταν εκείνος τελειώνει, τού λέει:

— Πηγαίντε λοιπόν στο καλό κ' έλπίζω νά σπάσετε πλάκα γρήγορα.

Και πηδώντας από τόν έλέφαντα προσθεται:

— Τού λόγου μου τυγχάνω «άλεπού» και ως έκ τούτου δέν έχω καμμιá δουλειά στο... «παζάρι»! Χά, χά, χά!...

Και τά θάζει στα πόδια με κατεύθυνση προς τó κούφωμα τού δέντρου πού είχε άφήσει τήν κλεμμένη μαύρη βαλίτσα.

Στις φλόγες τών Καννίβαλων

Ό Ταρζάν και ή συντρόφισσά του συνεχίζουν τήν πορεία τους. Όμως ξαφνικά άγριοι άλαλαγμοί φθάνουν στ' αυτιά τους. Η «Ζάμπα» άρπάζει άμέσως από τή ζώνη τού συντρόφου της τó μαχαίρι. Και πηδώντας σβέλτη από τή ράχι τού έλέφαντα εξαφανίζεται. Ένώ ταυτόχρονα

ένα μπουλούκι άγριοι ίθαγενείς τής φυλής τών Χούρ Ούρμπάν ξεπετάγονται άπ' τούς άντικρυνούς θάμνους. Άρχίζουν νά ρίχνουν στον άρχοντα τής Ζούγκλας τά βέλη και τά κοντάρια τους.

Μόνος τώρα και όσπλος ό Ταρζάν, πάνω στη ράχι τού πιστού του έλέφαντα, όρμάει άτρόμπτος πάνω στους «Κολασμένους

Βρυκόλακες» τής Ζούγκλας.*) Τό γιγάντιο παχύδερμο ποδοπατάει λυώνοντας κάτω από τὰ πέλματά του τούς πρώτους άπ' αυτούς. Τρομοκρατημένοι οί άλλοι κάνουν νά τό θάλουν στά πόδια. Μά τήν ίδια στιγμή κάτω φοβερό κι' άπίστευτο γίνεται:

Τό τεράστιο κορμί του έλέφαντα άρχίζει νά μικραίνει, νά μικραίνει, νά μικραίνει... "Όσοπου τὰ πόδια του Ταρζάν φθάνουν κι' άκουμπάνε κάτω στού χώμα... Καί τό παχύδερμο γίνεται μέ μιās σάν ένα μικρό γουρουνάκι!

Οί πανικόβλητοι Καννίβαλοι ξεθαρρεύουν τώρα. Χύνονται, όλοι μαζί, στόν άρχοντα τής Ζούγκλας πού τούς αντιμετώπιζει μέ τρομακτικές γροθιές και κλωτσιές!..

Μά ή υπεράνθρωπη πάλη του μ' αυτούς δέν είναι δυνατόν νά κρατήσει πολύ. Ό Ταρζάν είναι ένας κ' εκείνοι πάνω άπό σαράντα! "Ετσι, γρήγορα καταφέρνουν νά τόν άρπάξουν άπό χέρια και πόδια. Καί δένοντάς τον άμέσως μέ τά γερά χορτόσχοινα πού κρέμονται άπό τά γύρω δέντρα, τόν κάνουν άνίκανο πιά ν' άντιδράση.

Η ψευτο-Ζάμπα — ό μεταμφιεσμένος άδελφός της, δηλαδή — άπό τή στιγμή πού πήδησε άπό τή ράχι του έλέφαντα, έχει εξαφανιστή. Γιατί ό Ρούγκο είναι δειλός και άνανδρος. όπως όλοι οί κακούργοι. Θέλει νά θγάλη άπό τή μέση τόν Ταρζάν, μά χωρίς νά μάθη κανένας πώς αυτός τούσησε παγίδα για νά τόν έξοντώση...

"Όμως ό άρχοντας τής Ζούγκλας πού φαντάζεται πώς είναι ή αγαπημένη του Ζάμπα, τώρα πού βρίσκεται δεμένος στα χέρια τών Καννιβαλων, ξελαρυγγιάζεται νά φωνάξη:

— Ζάμπαααα!.. Ζάμπααααααααα!..

Μά και ή πραγματική Ζάμπα πού — όπως ξέρουμε — παρακολουθούσε άθέατη τόν έλέφαντα, μόλις είδε τόν Ταρζάν νά πέφτει στην παγίδα του κακού άδελφού της, κατάλαβε πώς μέ τίς δικές της μονάχα δυνάμεις δέν θά μπορέση νά τόν σώση. "Ετσι, σφυρίζοντας στού ζέβρο της, πηδάει στη ράχι του. Καί τό γρήγορο ζωο χάνεται καλβάζοντας προς τή δύση...

... ..
 Ό καινούριος φύλαρχος πού δολοφόνησε και διαδέχτηκε τόν Όρχάνα, θέλει νά έντυπωσιάση τούς ύπηκόους του μέ μία θρησκευτική γιορτή και θυσία στούς άγριους θεούς τους.

"Ετσι διατάζει ν' άνάψουν μεγάλη φωτιά! Καί, χορεύοντας γύρω άπ' αυτήν, νά κάψουν ζωντανό τόν Ταρζάν: τόν έχθρό του φίλου του Ρούγκο.

(*) Είναι ή ένέδρα πού είχε στήσει ό κακούργος Ρούγκο για νά τόν έξοντώση. Ό καλός φύλαρχος Όρχάνα έχει δολοφονηθή άπό τούς αντίπαλους του.

Διαβάσετε

- Τό εβδομαδιαίο περιοδικό αυτότελών περιπετειών

Μικρός ΗΡΩΣ

- Άπόδειξις τής έξαιρετικής ποιότητός του είναι ότι εκδίδεται συνεχώς

έπι 11 περίπου χρόνια

"Ετσι και γίνεται. "Όμως στού μεταξυ έχει φθάσει στόν τόπο τής θυσίας και ό Κακαράκ. Πού, όπως είδαμε, είχε ξεφύγει και κρυφτή μετά τή λαχτάρα πού τούς έκανε μικραίνοντας μέ τήν ένεσι τόν γιγάντιο έλέφαντα Ντουπντούπι!

Ό φαλακρός σουβλερομούτης, μετανοιωμένος τώρα, φυσάει μέ τό στόμα του, προσπαθώντας νά σθήση τή μεγάλη φωτιά πού θά κάψη τόν Ταρζάν. Ένώ ό Μίμ, τό μικροσκοπικό πιθηκάκι του άρχοντα τής Ζούγκλας, δαγκώνει τά γυμνά ποδάρια τών καννιβαλων πού κρατάνε αιχμάλωτο τόν άφέντη του.

Ξαφνικά τά μάτια του Κακαράκ φωτίζονται παράξενα. Καί παρατώντας τή μάταια προσπάθειά του φεύγει άπό τό ζέφωτο τρέχοντας...

Λίγες στιγμές μετά — κ' ένω οί άγριοι μαύροι έτοιμάζονται νά ρίξουν στη φωτιά τόν Ταρζάν, φθάνει τρέχοντας ή πραγματική Ζάμπα μαζί μέ τόν τρομακτικό Μπαχούρ. Αυτόν πού είχε πάει νά φέρη για σωτήρα.

Μά οί Καννίβαλοι είναι πολλοί! Ούτε και ό Μπαχούρ, πού έξοντώνει άρκετούς άπό δαύτους, καταφέρνει νά λευθερώση τόν Ταρζάν. Γρήγορα κι' εκείνος πέφτει στα χέρια τους. Καί δένεται γερά μέ τά χοντρά χορτόσχοινα.

Η φωτιά έχει φουντώσει πιά. Ό καινούριος φύλαρχος διατάζει τούς μαύρους του, για δεύτερη φορά, νά ρίξουν στίς φλόγες τόν λευκό αιχμάλωτο!

Τήν ίδια στιγμή μιá δυνατή κι' άπεγνωσμένη φωνή άκούγεται:

— Τή βαλίτσα μουουου! Μού κλέψαν τή βαλίτσα μουουου!

Είναι ό σοφός, μά τρελλός Καθηγητής Μπάουερ. Γυρίζοντας στη Ζούγκλα και ψάχνοντας για τόν «κλέφτη», έφθασε τυχαία και στού ζέφωτο πού θά γινόταν ή φρικτή άνθρωποθυσία.

Οί Καννίβαλοι τόν άρπάζουν και τόν δένουν. Ένώ ό καινούριος φύλαρχος τούς προστάζει:

— Κάψτε τον κι' αυτόν στη φωτιά, μαζί με τον Ταρζάν. Κάψτε και τη λευκή γυναίκα. Κάψτε και τον μαύρο γίγαντα!

Μά νά: Ξαφνικά βαρύ κι' άργό ανθρώπινο ποδοβολητό ακούγεται νά πλησιάζη. Και μιά τρομακτικά δυνατή φωνή νά ρωτά:

— Έμένα δέν θά με κάψης, φύλαρχε;!

Ταυτόχρονα τό ξέφωτο σκοτεινιάζει. Σάν κάποιο μεγάλο σύννεφο νάκρυψε τόν ήλιο! Ένώ μιά άπέραντη σ' έκτασι ανθρώπινη σκιά φθάνει σάν προπομπός του γιγάντιου ανθρώπινου όντος που έρχεται...

Ό φύλαρχος, οί καννίβαλοι, ό Ταρζάν, ή

Ζάμπα, κι' ό Μπάουερ άκόμα, έχουν άπομείνει άκίνητοι με άνοικτά στόματα, άτενίζοντας με τρόμο, φρίκη και δέος τόν ύπερφυσικό Έπεράνθρωπο που πλησιάζει. Ούτε άνάσα δέν παίρνουν στ' αντίκρουμά του!..

Μόνον ό Γερμανός Καθηγητής Μπάουερ — δεμένος καθώς βρίσκεται κοντά στις φλόγες — ξεφωνίζει πανηγυρικά:

— Αυτόοοος! Αυτός είναι ό κλέφτης τής θαλίτσας μουουουου!..

Μά τήν ίδια στιγμή κάτι τρομακτικό κι' άπίστευτο γίνεται!

Τ Ε Λ Ο Σ

Άποκλειστικότης:

Γενικά Έκδοτικά Έπιχειρήσεις Ο.Ε.

Πρωτότυπο κείμενο: ΝΙΚΟΥ ΡΟΥΤΣΟΥ

ΚΑΝΕΝΑΣ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΜΕΙΝΗ

χωρίς νά διαβάση, τό τεύχος 3, τήν πιό συναρπαστική περιπέτεια Ζούγκλας άπ' όσες έχει γράψει ό

ΝΙΚΟΣ ΡΟΥΤΣΟΣ

Μόνον έτσι θά μάθετε τί ήταν τό τρομακτικό εκείνο και ύπερφυσικό όν που παρουσιάστηκε ξαφνικά στό ξέφωτο όπου θά γινόταν ή φοβερή άνθρωποθυσία τών Καννιβάλων.

ΠΡΟΛΑΒΕΤΕ ΝΑ ΠΡΟΜΗΘΕΥΘΗΤΕ

τό 3ο τεύχος τής «ΖΟΥΓΚΛΑΣ» που έχει τόν τίτλο:

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΕΧΘΡΟΣ

Είναι κάτι τό ασύλληπτο! Κάτι τό καταπληκτικό!

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΤΗΝ ΕΡΧΟΜΕΝΗ ΤΡΙΤΗ

Τὸ Σπίτι πὺ λάνεται

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 2

νὰ τάχη κρεμάσει ἔπειτα. Κάποιοι κατοικοῦν στὴν «Πόλη τῶν Φαντασμάτων». Πρέπει νὰ βρούμε ἕνα σκονί με ρούχα, πού ὅμως δὲν φαίνεται πούθενά. Ἄν ὅμως δὲν ὑπάρχει τὸ σκονί, θὰ ὑπάρχουν ὀπωσιθεοὶ οἱ χαλκάδες ὅπου τὸ δέχονται. Ἐμπρὸς λοιπὸν τὰ μάτια μας ἀνοίχτὰ γιὰ νὰ βρούμε τοὺς χαλκάδες.

Ἄρχισαν ἀργὰ νὰ ἀνεβαίνουν τὸν πρῶτο δρόμο. Ξαφνικὰ ὁ Ρόμπ φώναξε:

— Κοιτάξτε, παιδιά, ἐκεῖ! Στὸ σπίτι αὐτὸ πρὸς τὴν ἀριστερά! Ἕνας χαλκᾶς! Κι ἕνας ἄλλος πάνω σ' ἕνα στῖλο!

— Πολὺ καλὰ, εἶπε ὁ Μάξ. Μὴν κατεβήτε ἀπὸ τὰ ποδηλάτα. Ἄς πλησιάσουμε ἀργὰ κι ἄς κάνομε ἀναγνώριση.

— Μὰ, παρατήρησε ξανὰ ὁ Ρόμπ. Δὲν ἤξερα ποτέ, ὅτι ὑπορεῖ κανεὶς νὰ δῆ τὴ θάλασσα ἀπὸ τὸ λόφο τῆς «Πόλης τῶν Φαντασιῶτων». Δὲν πιστεύω νὰ τὸ ξέρη ὁ Μπὸντ αὐτὸ. Εἶναι πολὺ ψηλότερο ἀπ' ὅσο φαίνεται.

Πλησίασαν τὸ σπίτι με τὸ ναλκὰ καὶ ἔρριξαν μιά ματιὰ μέσα. Τὸ δωμάτιο ἦταν ἐντελῶς ἀδειο. Τὰ παιδιά ἐστράφηκαν νὰ φύγουν ἀπογοητευμένα, ὅταν ξαφνικὰ ὁ Στάν τους σταμάτησε.

— Παιδιά, κοιτάξτε ἐκεῖ στὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ δωματίου. Βάζτε στοίχιμα πῶς αὐτὴ εἶναι πόρτα.

— Ναι, εἶπε ἐπιδοκιμαστικὰ ὁ Μάξ. Περίμενε πῶς κάποιος σας θὰ τὴν ἐβλεπε!

Ἄλλοι περίμεναν κρατώντας τὴν ἀναπνοή τους καθῶς ὁ Μάξ πλησίασε καὶ ἀνοίξε ἀπότομα διπλά τὴν πόρτα. Δὲν ἦταν κἀν κλειδωμένη. Καίνουργια ἀπογοήτευση τοὺς περίμενε. Στὴν πρῶτὴ ματιὰ δὲν εἶδαν παρὰ ἕνα σωρὸ παλιὰ ρούχα.

Μὰ καθῶς τὸ μάτι τους συνήθισε στὸ σκοτάδι, εἶδαν τὸ πιὸ παράξενο σύνολο πού εἶχαν δῆ ποτέ. Μιά γυναικεία ζακέττα κρέμονταν πλάι σ' ἕνα ναυτικὸ ἀκουφο. Ἕνα παλιὸ ἀνδρικοῦ κοστούμι ἦταν στολισμένο με οὐρές ἀπὸ μαῦρες κερδέλλες. Ἀμέτρητες γραβάτες σὲ διάφορα σχέδια καὶ χρώματα κρέμονταν παντού. Ἕνα φορέμα χοροῦ με γκριζὲς καὶ ρόδινες ἀποχρώσεις κρεμόταν δίπλα σ' ἕνα μεγάλο παντελόνι μεταλλωχού. Φόρμες ἐργάτων ἀγκαλιάζονταν με φάκκα. Ἐδῶ κι ἐκεῖ κρεμόταν καμμιά γυναικεία ἢ ἀνδρική κάλτσα, κανένα παπούτσι, κανένα γάντι ἀνδρικό ἢ παιδικό. Ἐπάνω σ' ἕνα ράφι ἦταν ἀρδιασμένες σειρὲς ὀλόκληρης καπέλλα, πλακέ καὶ μοντέρνα χοροῦ, δεξιῶσεων, τελετών, τραγιόσκας.

— Τσ! τσ! τσ!, εἶπε ὁ Στάν. Μοιάζει με μουεῖο.

— Βλέπετε τίποτα ἰδιαίτερα παράξενο; ρώτησε ὁ Μάξ.

— Δὲν ὑπάρχουν δυὸ ὅμοια πράγματα, εἶπε ὁ Στάν. Αὐτὰ πού μένουν ἐδῶ πρέπει νάχουν μόνο ἕνα χέρι κι ἕνα πόδι!

— Δὲν φαίνεται νὰ ὑπάρχη τίποτ' ἄλλο ἀξιολόγω, πρόσθεσε ὁ Μάξ. Ἄς φύγουμε.

Καθὼς ἔφευγαν, ὁ Μάξ ἔρριξε μιά τελευταία ματιὰ ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ ἀνασκήρτησε. Οἱ ἄλλοι μαζεύτηκαν πίσω του καὶ κοιτάζαν κι αὐτοὶ ἀπὸ τὸ παράθυρο. Κάτω λίγο ἐξῶ ἀπὸ τὴν «Πόλη τῶν Φαντασμάτων» ἕνα ἄσπρο ποῦγμα πηγαίνοντο ἀνάμεσα στὸς θάμνους. Σὲ μιά στιγμή στάθηκε καὶ μπόρεσαν νὰ ξεχωρίσουν μιά λεπτὴ κοριτσιάτικη σιλουέττα με παντελόνια. Στὴν ἀρχὴ ὁ Τζὸκ νόμισε πῶς ἀναγνώρισε τὸ χουσόμαλλο κεφάλι τῆς Γκουέν. Μὰ σὲ λίγο εἶδε πῶς εἶχε κάνει λάθος.

— Εἶναι ἡ Φλοραμαίη! φώναξε. Τὴ γυρῶ ἐδῶ πέρα; Φαίνεται σὰ νὰ κινήσῃ κάτι! Νά, τώρα χῶθηκε μέσα σ' ἕνα μεγάλο θάμνο. Πρέπει νὰ τὴ βοηθήσουμε.

Κι ὥρμησε πρὸς τὴν πόρτα, μὰ ὁ Μάξ τὸν ἄρπαξε ἀπὸ τὸ μπράτσο.

— Περίμενε! φώναξε. Τὸ ἔπιασε.

Ἡ Φλοραμαίη ἔβγαине ἐκεῖνη τὴ στιγμή μεσ' ἀπὸ τὸ θάμνο, κρατώντας στὰ χέρια τῆς μιά μικρὴ μπαλίτσα ἀπὸ ἄσπρο χνουδι πού σάλευε στασιμωδικὰ κι' ἔβγαλε ἄγριες κραυγές.

— Εἶναι τὸ σκυλάκι τῆς Γκουέν, ὁ Τζίππη, φώναξε ὁ Τζὸκ. Μὰ ἡ Γκουέν γύρισε πίσω. Πῶς δρέθηκε τὸ σκυλάκι ἐδῶ;

Τότε εἶδαν πῶς ἡ Φλοραμαίη εἶχε χῶσει τὸ κεφάλι τῆς μέσα στὸ μαλλί τοῦ σκυλιού. Ἐφερε τὸ χέρι τῆς στὴν τσέπη κι' ἔβγαλε ἕνα ματηλί. Σήκωσε τότε τὸ κεφάλι κι' εἶδαν πῶς ἔκλαιγε.

— Ἴσως τὴν ἔπιασαν τὰ εὐρα τῆς, κινήσαν τὰ τὸ σκυλάκι, εἶπε ὁ Στάν.

Ἀπὸ φόβο μήπως τὴ φέρουν σὲ δύσκολη θέση, δὲν κινήθηκαν ἀπὸ τὴ θέση τους. Τὴν ἄφησαν νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ τὴ μιλήσουν.

— Θάχῃ, φαίνεται, ἀφήσει τὸ ποδηλάτὸ της κάτω στὸ δρόμο, εἶπε ὁ Ρόμπ. Ἴσως τὴν πρὸλάβουμε καὶ ἀνακαλύψουμε τὴ τίς συμβαίνει.

— Σύμφωνα, εἶπε ὁ Μάξ. Πρῶτ' ἀπὸ ὅλα ὁμως πρέπει νὰ ρίξουμε μιά ματιὰ στὸ μέρος, πού στεκόταν ἡ Φλοραμαίη.

Ὁ Τζὸκ κοιτάζε περιεργὰ τὸ Μάξ. Τί περίμενε νὰ βρῆ ἐκεῖ;

Ξεκίνησαν, κρατώντας τὰ ποδηλάτὰ τους καὶ ἀνιχνεύοντας προσηκτικὰ κάθε πτυχή τοῦ ἐδάφους καὶ κάθε θάμνο. Σὲ μιά στιγμή ὁ Μάξ τράβηξε ἕνα ἀντικείμενο μέσα ἀπὸ κάτι θάμνους. Φαίνονταν σὰν ἕνα μουσκεμένο χαρτί. Μαζεύτηκαν ὅλο γύρω ἀπὸ τὸ Μάξ καὶ τὸ κοιτάζαν.

— Εἶναι ἀποκόμματα ἀπὸ δελτία τροφίμων, φώναξε ὁ Ρόμπ. Τέσσερες σελίδες ἐντελῶς ὅμοιες. Πρέπει νὰ προερχοῦνται ἀπὸ τέσσερα διαφορετικὰ δελτία.

— Λές νὰ πλαστογραφοῦν δελτία τροφίμων, Μάξ; φώναξε ξαφνικὰ ὁ Στάν. Ξέρεις μιά τέτοια φημ κικλοφορεῖ κάτω στὴν πόλη.

— Παιδιά, εἶπε ἐπίσημα ὁ Μάξ, ἀποφεύγοντας νὰ δώσῃ κατηγορηματικὴ ἀπάντηση, νομίζω πῶς θρήκαμε κάτι, πού ἀξίζει τὸν κόπο.

Τὸ σκοτάδι εἶχε ἀρχίσει νὰ πέφτει, ὅταν τὰ παιδιά ξεκίνησαν ἀπὸ τὴν «Πόλη τῶν Φαντασμάτων».

Ἐπειτα ἀπὸ μιά σιωπὴ, πού κράτησε κάμποσο ὥρα, ὁ Μάξ ρώτησε.

— Τί εἶναι ἡ Φλοραμαίη;

— Ἡ παλιά μας δασκάλα, εἶπε ὁ Στάν. Δὲν ἐργάζεται τώρα.

— Μὰ δὲ φαίνεται γριά. Γιατί δὲν ἐργάζεται τώρα; Τί συνέβη;

— Μάξ!, εἶπε ὁ Ρόμπ με θαυμασμό. Ἔχεις μυαλὸ δυνατό σαν... τηλεσκόπιο! Τὰ βλέπεις ὅλα. Πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια ἡ Φλοραμαίη ἦρθε σὲ διάσταση με μερικά μέλη τῆς διοικητικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ σχολείου.

Ὁ Μάξ δὲν ἔπεμνε στὴς λεπτομέρειες τῆς ἀπολύσεώς της. Ἀπεναντίας ρώτησε:

— Μόνη της ζῆ;

— Ναι, εἶπε ὁ Στάν.

— Ὄχι, εἶπε ὁ Τζὸκ.

— Λοιπὸν; Τί ἀπὸ τὰ δυὸ συμβαίνει; ρώτησε ἀνυπόμονα ὁ Μάξ.

Ὁ Ρόμπ ἀνέλαβε νὰ ἐξηγήσῃ.

— Ὑπάρχουν δυὸ σπίτια στὸ ἀγρόκτημα τῆς Φλοραμαίη, τὸ παλιὸ σπίτι κι' ἕνα καινούργιο, πῶ εἶναι κάπως καλύτερο ἀπὸ καλύβα. Ἡ Φλοραμαίη κληρονόμησε τὸ παλιὸ σπίτι κι' ὁ Βέρν, ὁ ἀδελφός της, τὴν καλύβα. Ὁ Βέρν εἶχε πάει στὸν πόλεμο καὶ γύρισε τραυματισμένος, ὄν καὶ δὲ φαίνεται νὰ συμβαίη κάτι τέτοιο. Μένει ὅλη μέρα ἐξαπλωμένος στὴν καλύβα κι' ἡ Φλοραμαίη μαγειρεύει καὶ καλλιεργεῖ τὸ κτήμα. Πότε - πότε πηγαίνουμε καὶ τὴ βοηθοῦμε λίγο. Δὲν ἔχει λεφτὰ γιὰ νὰ πάρῃ βοήθῃ. Ἄλλωστε με τὸν πόλεμο δὲν ὑπάρχουν περισευόμενα χέρια.

Λίγο ἀργότερα, καθὼς τὰ παιδιά ἔτρωγαν καθισμένα στὸ γρασιδί ἐνὸς λόφου, ὁ Μάξ ἔδωσε τίς ἐξηγήσεις του.

— Καὶ τώρα, ἀκούστε! Πρῶτον: Πῶς ξέρω ὅτι ὁ ἀνθρωπος πού ζῆ στὸ «Σπίτι τῶν Βυθόλακκων» εἶναι ψηλός; Ἀπὸ τὸ κοστούμι, πού εἶναι κρεμοσμένο στὴν κρεβάτοκάμαρα. Ὁ Ρόμπ μάς πληροφοροῦσε πῶς ὁ κ. Ρίτσαρντ εἶναι κοντός.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΖΟΥΓΚΛΑ

ΟΙ ΓΝΗΣΙΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ
TAPZAN

